

Obsah

Předkrm

Kec 5. 11. – socialismus 3

Kronika

Kec a Guláš Mikuláš (Bart) 5

Guláš Mikuláš (Api) 5

Vánoční kec a Stromek 6

Kamzičí družinovka – Koda 7

Pololetky – Desná 7

Severní Švédsko – Sarek 8

Kec online 24. 4. 28

Kamzičí schůzka online 30

Tygří družinovka Rabštejn 31

Kamzičí družinovka 33

Jarní sraz s Ginkgem 34

Hlídkání tábora 35

Tábor – Dva roky prázdnin 37

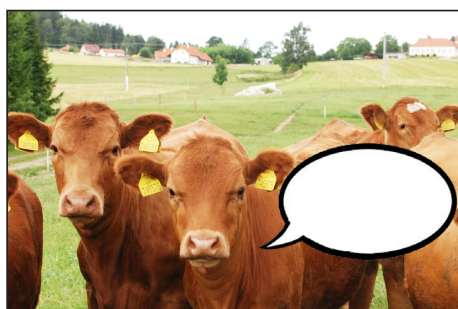
NášUP

Atentát na Heydricha 48–58

Komiks Příběhy z Paseky

Kotlík 59

Napiš svou bublinu

Své návrhy textu do bubliny odevzdejte rádcí. Nejvtipnější hláška (dle redakce) bude otištěna.

Poznáš zvířata?

Slovní hříčka, ve které jsou zamaskovány názvy zvířat (zdroj: www.umimecesky.cz)

rozlepýš

vidamýžd'

mhlť

oslobok

kudyzík

jágr

okresta

snosl

mokrk

metřid

uchoun

velkapr

stkraba

dědkučka

kobudea

tchkůň

srpatka

děsnýš

žrahlť

strejcůkřik

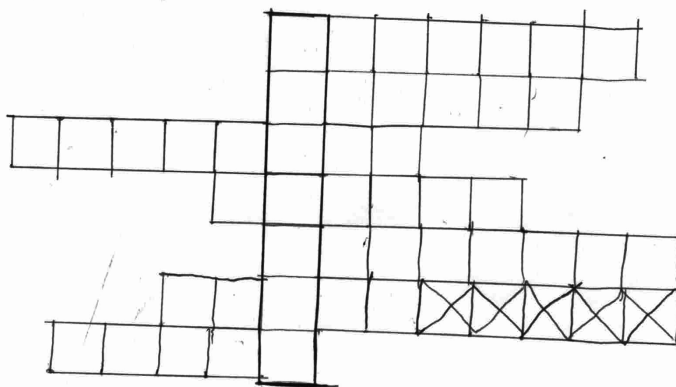
Kec 5. 11. – socialismus

Na podzim proběhl kec s nevšedním tématem - jak se žilo za socialismu. Zmínku o kecu už jste si mohli přečíst v minulém čísle Šupu, nicméně zde přikládáme jako dodatek ještě křížovku (vyrobenou Užem v rámci jedné pozdější schůz-

ky) a také pracovní list, jehož vyplnění bylo jedním z úkolů onoho kecu. Opakování dějepisu 20. století není nikdy dost. Dokážete správně doplnit všechny naše prezidenty? (na další straně)

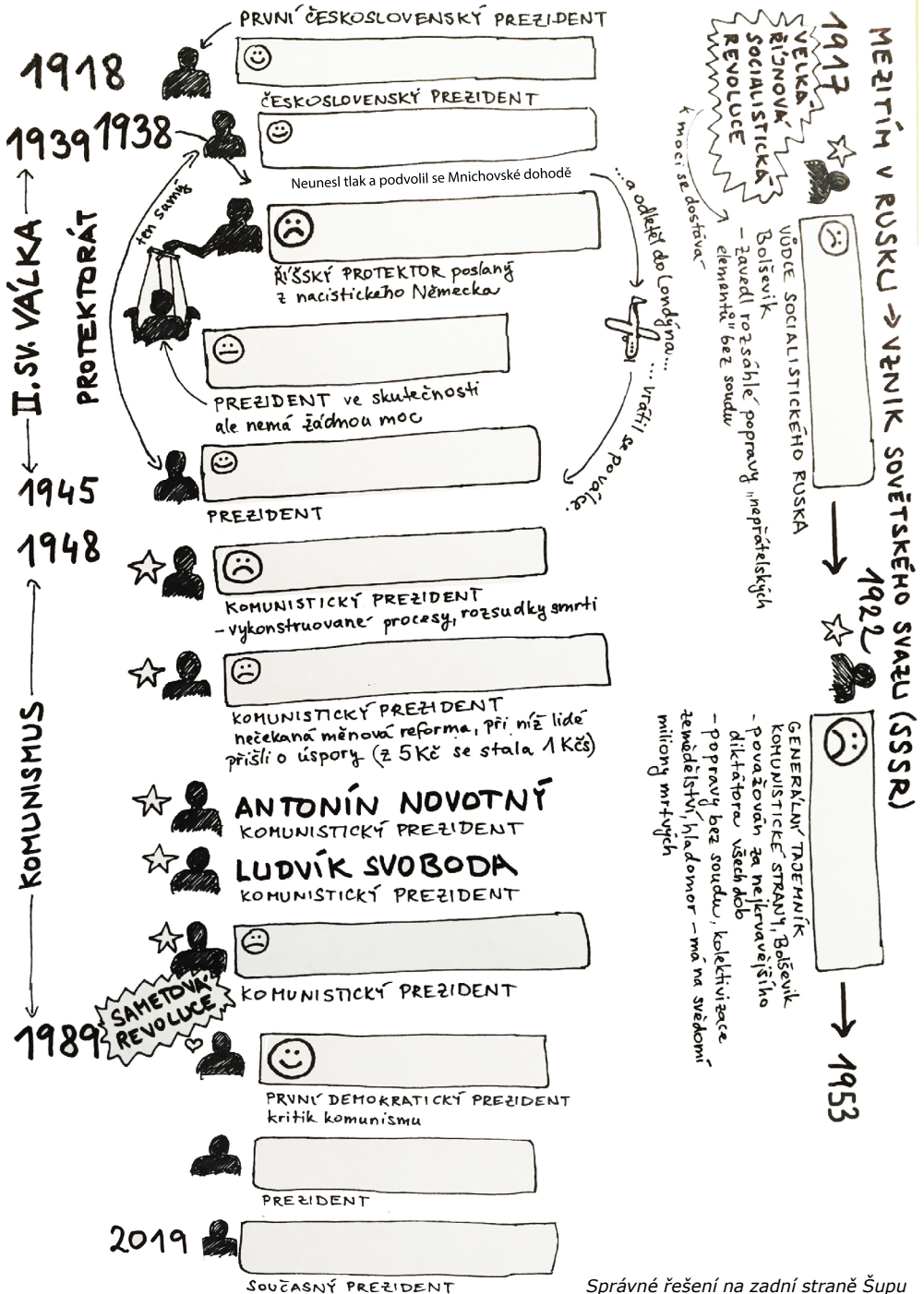
Redakce

17. listopad

tajenka -----

1. Osobení za komunistů
2. Křestní jméno Havla
3. * _____ Revoluce
4. To co používala ^{policie} proti lidem na demonstraci
5. _____ fórum
6. Jak dlouho trvala stávka studentů.
7. Národní _____

Kec a Guláš Mikuláš (Bart)

6.–7. 12. 2019

Na kec jsem, bohužel, přišla o něco později, ale právě ve chvíli, kdy se rozdávaly šifry. O pár minut a dřeptů později jsem zjistila, že se nikomu nesmí říkat jeho jménem – musí se všem říkat „číslem“ (jako například WC1). Potom se luštily / pálily šifry. Další hra spočívala v tom, že po klubovně byla rozmístěna znamínka napsaná asi zmizíkem a my jsme se snažili je najít (nešlo o zmizík, ale písmo viditelné jen pod UV, pozn. redakce). Potom, myslím, už bylo vyhodnocení. A pak jsme koukali na film „Konec agenta W4C prostřednictvím psa pana Foustky“. Malí odešli a my jsme koukali na další. (Ne)dobrou.

Ráno jsme vstali, pak snídali a nakonec odešli. Sešli jsme se s ostatními na Kampě, tam nás rozdělili do skupin a vysvětlili hru. Dostali jsme 50 Kč, hašlerku a náky papíry s otázkama, na který jsme měli odpovědět. Pak, když jsme měli dva, měli jsme jít za překupníkem a tam jsme zís-

kali 1 indicii. Zároveň nás Pedro, Oliver a Kule chytali. Po hodině a půl jsme se sešli u mimin. Tam jsme směli získat ještě jednu indicii a to byl konec. Pak nám řekli, že máme teď dělat to, co nám říkají ty indicie. Měli jsme najít osobu s modrou šálou, předmětem delším než 15 cm, s taškou a plackou „milion chviliek“. Když jsme ji našli, dali jsme jí hašlerku a řekli: „Smím prosit?“ Odpověď: „Jen co dopiju svůj koňak“. Pak nám dala obálku, tam bylo, že máme vyvolat nákou fotku. Užovi se to nepovedlo a tak frčíme do Pelclový, tam stál Kule, dal nám kvíz na film a šli jsme k lodím. Na lodích se pádlovalo, jedl guláš jako obvykle, ALE když jsme byli u mostu, řekl Kaštan, že chce vylovit koloběžku z vody! Ach jo! Po dlouhé chvíli jsme se rozhodli spíš honit nutrii. A zpátky ke koloběžce. No nic. Snaha byla. Odplováme. Vinyl přichytil magnet na kamna. Spadl komín (to už dřív, ale to je jedno). Kolečko. A ahoj!

Bart

Guláš Mikuláš (Api)

7. 12. 2019

Je naší oddílovou tradicí, že se každý rok na Mikuláše scházíme, hrajeme hru, plujeme po Vltavě a jíme guláš. Tématem letošní hry byly špióni. V pátek 6. prosince v 16:55 jsme se sešli v klubovně, kde nám rádci dali krycí čísla jako například WC1, FE4, TS9 a tak dále, takže jsme nemohli oslovovat jiné lidi jménem, nýbrž pouze jeho krycím číslem (jinak hrozilo pět dřepů). Poté všichni (až na rádce) luštili šifry. Kdo měl hotovo, počkal na ostatní, když měli všichni doloženo, tak přišel Kule s tím, že po klubovně jsou schované slánky, takže je prý máme najít. Když se všechny našly, tak je Kule postupně vysypal. Každý, kdo našel slánku, dostal to, co v ní bylo (životy). Poté nám rádci promí-

tali film „Konec agenta W4C prostřednictvím psa pana Foustky“. Pak šla většina lidí domů. Někteří spali v klubovně.

Druhý den ráno v 9:00 jsme se sešli na Maltézském náměstí u morového sloupu. Poté nás rádci rozdělili do týmů podle věku a vysvětlili nám pravidla hry. Dostali jsme dva plánky hrací plochy a listy s otázkami. Když jsme sesbírali co nejvíc odpovědí, tak jsme je vyměnili za informace o „jisté osobě“. Našli jsme ji až po půl hodiny a podle pokynů jsme jí nabídli hašlerku a zeptali jsme se „Smím prosit?“ Ona nám dala obálku s fotopapírem, kterou jsme podle pokynů otevřeli v 11:30 na Kampě. Tam nám 100nožka dala věci potřebné k vyvolávání fotek. Vyvolání muselo proběhnout v úplné tmě, proto Kaštan navrhoval, aby-

chom se zamkli někde na záchodě. Ale nakonec jsme to vyvolali mezi nohama jednoho z miminek od Davida Černého. Do mezer jsme dali batohy, mezi nohy si vlezla Bart, a tu jsme přeházeli bundami. Vyvolání se nám povedlo jako prvním! Porazili jsme i Užův tým, který měl velký náskok. Jenže Už to zpackal! Museli vyvolávat fotku podruhé a tím náskok ztratili. Nám na fotopapíru vyšel nápis „Pelcova 2“. Tak jsme tam šli. Cestou nás doprovázel paparazzi Pedro a dělal s námi větší rozhovor.

Když jsme došli do Pelcovy ulice, potkali jsme Kuleho. Ten nám položil pár otázek ohledně filmu, které jsme všechny správně zodpověděli, a pak nám řekl, ať jdeme k Hergetově cihelně. Šli jsme, už jsme nespěchali. Proč bychom to dělali, když jsme vyhráli? U Hergetovy cihelny nás přivítali Tatouch, Xšanda, Vinyl, Hroch, hrnec guláše, tři kánoe svázané dohromady, ešusy, lžice, vesty a pádla. Nasedli jsme do lodí a vypluli (já, Bart, Lukáš, Kaštan, Jáchym, Pedro, Xšanda, Vinyl a Hroch). Doppluli jsme pod Karlův most a seshora nám Kule a spol. na velmi dlouhých uzlovačkách spouštěli kotlíky, abychom jim je naplni-

li gulášem. Když Už vytahoval třetí kotlík a zároveň spouštěl Pavián kotlík prázdný, a bylo už půl hrnce fuč, zvedl Vinyl pádlo a bouchal do toho prázdného kotlíku tak dlouho, dokud se jeho lano neomotalo okolo lana toho plného. Když to zjistili, byly už kotlíky skoro nahore, takže se ti nahore museli hodně snažit, aby jejich guláš neskončil jako rybí krmení. Po tomto dobrodružství jsme doppluli Karlův most a přistáli na jednom vlnolamu, kde jsme guláš dojedli. Když jsme se vraceli, prohlásil Kaštan, že v řece je elektrokoloběžka. Načež se vsadil s Hrochem o 10 Kč, že tam je. Sázku vyhrál Kaštan a někoho napadlo, že bychom ji mohli vytáhnout. Bart se to trochu nelíbilo, ale jinak byli všichni pro. No a tak se stalo, že se Hroch pokoušel vytáhnout tu koloběžku pádlem a tím ji potopil ještě hloub. Mezitím se strhla hádka, o to, co kdo dostane. Někdo křičel: „Já chci kolečko!“, někdo zase: „A já to druhý!“ Nakonec Hroch řekl: „Koloběžka je v tahu!“ Takže všechno to úsilí bylo k ničemu. Smutně jsme odpluli. Když jsme přistáli, už tam čekaly zbylé dva týmy. Udělali jsme kolečko a rozešli se.

Api

Vánoční kec a Stromek

21. 12. 2019

Na vánočním kecu byla Přemyslní zvolena Petra. V sobotu jsme se na Stromku sešli v hojném počtu, navštívilo nás i dost vysloužilců jako třeba Hroch se Všetečkou a dětmi, Kubula, Vrápeneč a další. Hrál se osvědčená hra, při níž bylo úkolem z nepřátelského území přinést co nejvíce praporků a zároveň ubránit ty své, aby nebyly odneseny. Vlastně takové kolíky, ale ve členitějším terénu a s více kolíky. Po hře bylo ježení. Petra dostala od Ježíška několik kilo pohankové mouky.

Jelikož nebyl dodán žádný zápis, přikládáme alespoň fotografii.

Věšák se chystá předat přemyslovský kámen

Redakce

Kamzičí družinovka – Koda

18. 1. 2020

Kamzík (Rupicapra) je rod divokých horských koz s dozadu zahnutými růžky. Českým rodovým jménem kamzík se označuje také kamzík běláček (*Oreamnos americanus*), který nepatří mezi kozy.

(Bohužel nebyl dodán zápis, a proto si můžete alespoň přečíst něco o kamzících, poz. redakce)

Kodská kaskáda

Kam to bude?

Pololetky – Desná

30. 1.–2. 2. 2020

(Bohužel chybí zápisy z ostatních dní, pozn. red.)

Sobota

Po celkem příjemné noci jsme se vzbudili a ještě hodinu se vyvalovali ve spacácích. Poté přišel Kule a vyburcoval nás, abychom se vzbudili, oblékli a šli ven stavět bobovou dráhu. Horác všem nabízel, že můžou jít s ním podívat se na vodopády Černé Desné. Nevím, co poté dělali ostatní, ale já šel s Horácem. Došli jsme k přehradě a tam jsme odbočili směrem k vodopádům. Cesta byla příšerně zledovatělá, takže jsme došli do půlky cesty k nádraží, kde se po té zamrzlé cestě už nedalo chodit. Tak si Horác udělal pár fotek a vydali jsme se nazpět. V třetině cesty k domovu jsme si dali svačtinu a vyrazili do chaty. Když jsme přišli, všichni už byli v herně, hráli pinčes, Sabotéra a Osadníky z Katanu. V herně jsme strávili zbytek dne až do večera. Potom šla většina lidí spát. K nám do pokoje přišel Vi-

nyl a s ním jsme hráli hru "Sebereš, schováš a nenajdeš". Ta probíhala takto: vzali jsme někomu (Marinovi) nějakou věc, se kterou jsme si házeli, a ta osoba nevěděla, u koho ta věc je. Hráli jsme to s Marinovou rubikovou. Vinyl ji sebral a dělal, že ji někomu hází. Poté ji hodil někomu jinému a ten předstíral, že to buďto někam schovává, anebo to dává někomu jinému. Poté už nám bylo Marina líto, tak jsme to začli hledat. Ty věci se nakonec našly u Tondy ve spacáku a to jenom proto, že si do něj lehnul. Tuto hru jsme hráli několikrát, poté i s Kamzíky, kteří nás přišli otravovat. Mezitím se také odehrávalo jakési chuligánství. Kamzíci v čele s Vtipem se připlížili ke dveřím a otvírali je a poté utíkali. Toto chuligánství se opakovalo nejmíň dvacetkrát. Nakonec jsme je honili se smetákem.

Bart: "Vinyle, to ty máš Pepu?"

Vinyl: "Pe co?"

Už (přidušeně): "Peco!"

Severní Švédsko – Sarek

8.–21. 3. 2020

Tato akce utkvěla účastníkům natolik v paměti, že se z ní sešly hned tři příspěvky do ŠUPu. Začneme Faldo-
vým zápisem, který shrnuje celou akci od začátku do konce. Následuje Stonožky popis událostí den po dni a jako poslední (leč rozhodně si ho nenechte ujít) je zařazeno Horácovo lyricko-epické dílo líčící osudy jeho skupiny po rozdělení výpravy.

Falda:

Nutno říci, že letošní, pro mne již čtvrtá zimní výprava do Skandinávie za polární kruh se od samého počátku nesla v duchu dohadování o termínech, trasách, délce akce i způsobu dopravy. Maďal se 100nožkou se od počátku přikláněli k norské variantě po okolí Bodø (okolí je v tomto případě třeba chápat jako kruh o průměru cca 200 km), kde mají řadu známých, spíše ke kratší variantě vlastního pobytu v divoké přírodě

a k dopravě, pravděpodobně zejména kvůli snazšímu objíždění známých, spíše autem. Já jsem od počátku navrhoval švédský Sarek, Horác v podstatě také a Martin byl svolný s téměř jakoukoli oblastí a trasou. Já a Martin jsme se spíš přikláněli k trochu delší variantě a klidně bez chatiček a podobného zázemí, Horác k ještě delší variantě, ale hlavně ke konci spíše s chatičkami. Pak od toho vstoupil Sova se svou přítelkyní Evou, kteří se na podobnou výpravu chystali poprvé, možná až trochu bezhlavě (snad mi odpustí), a spíše se přikláněli k čemukoli, co navrhoval Maďal se 100nožkou. Hlavně z Maďalova ateliéru postupně vyvstala řada možných a možná i nemožných tras zohledňujících kompromisně aspoň hlavní představy každého účastníka. Do toho oznámil Horác, že s námi rád pojede tam i zpět, ale že si chce udělat svůj vlastní program. Nakonec jsme se víceméně všichni shodli na společné cestě

Martin před večerí vyvolává Džina (foto Horác)

vlakem do švédského Gällivare a pak bu- sem do Suorvy, což je kus před jeho koneč- nou v Ritsemu. Čtveřice Maďal, 100nožka, Sova a Eva se rozhodla zvolit trochu krat- ší variantu než já s Martinem a Horác, chtěli odjet dříve a zastavit se ještě u Maďalo- va a 100nožčina známého (to je ten, co nám předloni za láhev kořalky sehnal a dopra- vil do Bodø pravé norské pulky) poblíž norského Narviku. Setkat jsme se měli ces- tou zpět tak, že já, Martin a Horác v Gälli- vare přistoupíme do vlaku, jímž ona čtve- řice pojedje už z Narviku. Nakonec vcelku geniálně vymyšlené a naplánované, snad každému aspoň přibližně podle jeho chuti.

A jak to nakonec, hlavně díky korona- viru, dopadlo? V podstatě jsme mohli jít všichni celou dobu společně a vůbec se nedělit, protože stejně bylo nakonec roz- hodnuto za nás.

Ukázalo se, že Horác má nakonec prak- ticky stejnou představu o trase jako já. Poté, co jsme se já, Martin a Horác oddě- lili od zmíněné čtveřice, což bylo u jeze- ra Bierikjávrrre, jsme postupovali všich- ni víceméně stejně, pouze s tím, že Ho- rác první tři dny vyrazil vždy přibliž- ně o hodinu až dvě hodiny dříve. Stej- ně jsme ale nocovali společně. Ale hlav- ně první den cesty od Bierikjávrrre tím Horác získal přinejmenším to, že vyražel za viditelnosti alespoň 500 metrů, což se o mně a Martinovi, kteří jsme vyrazili za ním, říci nedalo a polovinu denní trasy jsme jeli skoro poslepu v bílé tmě. Hodně tehdy pomohly GPSky v mobilech fun- gující, byť hodně pomalu, i mimo signál, v kombinaci se staženými off-line mapami. Ve zcela neznámé a opuštěné zimní horské krajině byly opravdu k nezaplac- ení. Občas se někde vyrýsovala silueta skály, ale v té bílé tmě skoro nešlo odhad- nout, zda je od nás vzdálena 200 m ne- bo 2 km a mezi námi a jí ještě několik set metrů hluboké údolí nebo rokle.

Když jsme se po pár dnech najednou ne- čekaně ocitli na chvíli na mobilním signá- lu, zasypaly naše telefony sms zprávy od rodinných příslušníků i kamarádů, a ne-

stačili jsme se divit. Začali jsme pozvol- na chápat, že větší problém, než se dostat skrz vánice a chumelenice přes zasněže- né potoky, řeky a rokle do civilizace, bu- de, jak se posléze dostat domů. Mezistát- ní vlaky jezdit nebudou, letadla létat asi ta- ké ne. Mezitím jsme se čistě náhodou, snad díky telefonátu Martina s Tatouchem, kte- rý byl doma v Praze, dověděli, že o něko- lik desítek kilometrů východně či jihový- chodně od nás už není celá výše uvede- ná čtveřice, nýbrž jen Maďal se 100nožkou, kteří k nám snad přistoupí do autobusu, jímž my, tedy já, Martin a Horác, pojedeme z Ritsemu. Jejich plánovaný výlet za zná- mým do Norska se rozplynul v protikoro- navirových opatřeních a Sova s Evou se tak rozhodli, že na společný odjezd s námi ček- at nebudou a vezmou svoji dopravu do- mů do vlasti do svých vlastních rukou. Po- kud vím, byli doma asi o den dříve než my, zbyli. Zda bylo nutné odjezd domů za již tak dost komplikované situace ještě více komplikovat, nedovedu posoudit. Každopá- dně jsme já, Martin a Horác (hlavně tedy Martin, abych byl objektivní) předposled- ní den, kdy už jsme byli víceméně trvale alespoň na slabém signálu, horko těžko na- rychlo sehnali letenky Stockholm - Praha (pro nás včetně Maďala a 100nožky i pro hmotnou a rozměrnou bagáž!) a vše prů- běžně telefonicky konzultovali s Maďalem a 100nožkou, kteří od nás byli asi 60 km daleko, našťásti také na signálu. Nakonec jsme se šťastně sešli v autobuse do Gälli- vare, odkud jsme pokračovali nočním vla- kem do Stockholmu. Zde jsme strávili jed- nu noc v levném sklepním hostelu v histo- rickém centru města a další den odpoled- ne jsme přistáli na téměř liduprázdném ru- zynském letišti. A tím nám začala nucená čtrnáctidenní karanténa po přicestování z rizikové země.

Maďal posléze nazval jejich čtyř a poslé- ze již jen dvoučlennou skupinu jako dět- skou, a tu naši, představovanou mnou (co- by nejstarším členem výpravy), Martinem a Horácem, snad ještě trefněji jako dědskou.

Falda

Stonožka:

Dlouho připravovaná a hojně diskutovaná výprava do severního Švédska se uskutečnila na začátku března. Já a Maďal jsme měli na závěr domluvenou dvoudenní návštěvu u Larse v Norsku, Sova s Evou měli jet s námi. S ostatními jsme se měli potkat ve vlaku domů, všechno docela dobře vycházelo. Odjeli jsme 8. 3., kdy se koronavirus začínal šířit v Itálii a v okolních státech bylo už také pár nakažených.

1. den (neděle 8. 3.)

Účastníky z Mrázovky vzal na Hlavák Jíra autem. Každý jsme měli dva batohy, dohromady pak lyže a pulky, celé to byla pěkná hromada. Když bylo asi 20 minut do odjezdu vlaku, zjistil Sova, že doma zapomněl tyče na tažení pulků. Zkusí tedy místo nich použít náhradní hůlky.

Ve vlaku jsme se sešli se zbytkem expedice, tedy s Faldou, Horácem a Martinem. Ukázalo se, že České dráhy zařadily do soupravy jiný typ vagonu, takže některá seda-

dla, na která byly vydané místenky, tam chyběla. Stejně jsme ale chtěli sedět pohromadě, takže jsme cestu do Hamburku absolvovali namačkáni v jednom kupé, což bylo značně nepohodlné. Aspoň ale byla legrace. Jako vždy při podobných příležitostech se probírala velmi rozličná témata, kromě vybavení a trasy puťáku taky třeba velikost dopravních značek v Holandsku (Horác popisoval, jak jsou tam roztomilé malé zákazičky zastavenička). Martin, který pozoroval ubíhající krajinu za oknem, se pozastavoval nad tím, „kolik je na těch loukách krtků“. Museli jsme ho ovšem opravit, že to jsou koně. Faldovi nějak nebylo dobře od žaludku, tak šel do jídelního vozu spravit to gulášovkou a svíčkovou.

V Kodani se mi líbila dřevěná nádražní hala. Užili jsme si ji docela dost, protože Falda se pokoušel koupit lístky na následující vlak z telefonu a nepovedlo se mu to včas, takže nám ujel. Zato se mu ale povedlo koupit lístky dvakrát. Šlo jen o dvě zastávky na letišti, kde jsme chtěli přečkat noc, takže nebyl problém počkat půl hodiny na další

Stockholm (pohled z mostu Stadshusbron poblíž nádraží), foto (toto a následující) Magyal

vlak. Sova zjistil, že zapomněli čaj, takže si ho aspoň mohli dojít koupit.

2. den (pondělí 9. 3.)

Na letišti jsme si pro sebe zabrali plac před gatem v druhém patře, vyndali karimatky a uložili se ke spánku. Moc dobře se tam samozřejmě nespalo, ale celou noc panoval relativní klid. Až v půl šesté ráno přišla ostraha letiště a poprosila nás, zda bychom se mohli posadit. (Celé přespávání měli Martin s Faldou nacvičené od minule, takže věděli, že takhle nějak to bude probíhat.)

Čekalo nás ještě několik hodin do odjezdu švédského vlaku a houkání nedalekých bezpečnostních ráků začínalo lézt na nervy, takže my s Maďalem jsme vyrazili na procházku. V deštivém počasí jsme došli k moři a cestou zpět na letiště se stavili v nedalekém kontejneru. Nabrali jsme čerstvou zeleninu a ovoce, které nám vydatně zpříjemnilo následující oběd. Maďal s Martinem se tam později ještě vrátili a donesli pár croissantů, koblíhu a kostku pěkného tmavého chleba. Ten jsme nechali Sovu zabalit do batohu na později, netušíc, jak moc se nám ještě bude hodit.

Ve vlaku jsem se pokoušela luštit křivku v dánském časopise, ale moc mi to nešlo. Ve Stockholmu na nádraží jsme se vystřídali ve hlídání batohů a šli se na chvíli projít do města, kde chvílemi pěkně prosvítalo sluníčko. Sova zjistil, že zapomněli sirky, takže šli zase shánět obchod. Faldovi bylo stále hůř, takže si šel dát pivo, aby to spravil. Pak konečně přijel náš noční vlak, nastěhovali jsme se do dvou kupé, s radostí využili sprchu a unaveni ulehli na lehátka.

3. den (úterý 10. 3.)

Ráno už byla za okny jen zasněžená krajina. Švédská průvodčí procházela soupravou, zkontrolovala, jestli jsme vzhůru, kde vystupujeme a kam a čím pojedeme dál a vše si pečlivě zapisovala. Asi aby nám neujel navazující spoj a nezůstali jsme v mrazu někde trčet. Pak nám šla uvařit čaj do termosek. Už minule jsme

obdivovali jak průvodčí, drobná dáma (vyššího) středního věku, zkontroluje jízdenky, uvaří kafe v bufetu a obslouží hosty... a pak si obleče umaštěnou reflexní vestu a jde přepojit lokomotivu.

V Gällivare na krásně zasněženém nádraží na nás čekal náš poslední spoj: malý autobus s přívěsem na zavazadla a veselou paní řidičkou (později se ukázalo, že je na svou drobnou postavu pěkně silná - při překládání zavazadel popadla a přenesla Horáčův batoh, než stihl vůbec zareagovat). Všechny větší autobusy jsou prý rozbité. Vešli jsme se ale bez problémů, kromě nás tam totiž byli už jen tři cestující: dva lidé a jeden pes (později se ukázalo, že patří řidičce), způsobně usazený na sedadle a připoutaný bezpečnostním pásem. Nevýhoda malého autobusu, jak řidička přiznala, je, že nemá náhon na všechny čtyři. Zdálo se ale, že jí to nevadí, po ledem pokryté silnici to rozjela pěkně rychle. Zastavovala, jen když jsme projížděli kolem usedlostí - u každé pověsila na speciální, k tomu určenou závoru, modrou tašku s poštou - případně vyvedla poštu odchozí.

Pak autobus zastavil ve Vietas u místního horského hotýlku a byla asi 40 minut pauza (řidička šla vyvenčit psa). My jsme zatím šli dovnitř probrat nad mapou plány. Faldovi totiž pořád nebylo dobře a uvažoval o tom, že by tu (a Martin s ním) zůstal do zítřka. V hotelu byl krb, sobí kožešiny, lustr z losích parohů a malý chlupatý psík, který se mi pokoušel rozkousat rukavici. Falda se nakonec rozhodl zůstat s tím, že za námi vyrazí druhý den brzy ráno a doženou nás.

My pak autobusem pokračovali do Suorvy. Vystoupili jsme u hráze přehrady a pak už nezbyvalo než si zabalit pulky a vyrazit do pustiny. Přešli jsme hráz a vyrazili směrem na jih. Ovšem hned na prvních pár kilometrech bylo nutné provádět opravy vybavení. Sova totiž zlomil jednu hůlku a z druhé ztratil poutko. Tím jsme ztratili asi dvě hodiny, ale našťásti to moc nevadilo.

Pak jsme prošli kolem baráku a čtyř sobů, proplekli se sobími výběhy a snažili se

najít značenou cestu, protože terén začal být špatně sjízdny. Proplétali jsme se břevovým houštím, brodili hlubokým sněhem, ve kterém se pulky neustále převracely, a drápali jsme se mezi kameny do svahu, kde měla podle mapy a Horácovy GPS být cesta. Pak jsme na ni konečně narazili – resp. na nenápadný průsek mezi stromy, kde bylo samozřejmě stejně sněhu jako všude jinde, jen občas zde byl náznak zaváté stopy od skútru. Se sledováním cesty moc nepomáhalo ani značení, které nebylo zrovna nápadné (sem tam na stromě přibitý klacek). Utábořili jsme se za hustého sněžení na horní hranici lesa.

4. den (středa 11. 3.)

Ráno si Sova s Evou hrozně dlouho bali-li, takže jsem vyrazila s Horácem napřed, aby mi nezmrzly nohy. Cesta už se hledala o něco líp, vyvedla nás z lesa nahoru na pláň, pak chvíli pokračovaly tyče a pak už nic, dál jsme museli podle buzoly, protože padla mlha. Dali jsme si oběd a postupně nás došli všichni včetně Faldy a Martina. Tábořit jsme chtěli u chatičky, o které jsme se obávali, že bude zamčená. Skutečně byla. Zatím ale tak moc nefoukalo, takže stavění stanů, vaření i noc bylo poklidné. Bylo stále zataženo.

5. den (čtvrtek 12. 3.)

Ráno jsme si skrze díry v mlze všimli, že asi 500 metrů ve směru, kterým chceme pokračovat, stojí stan, vydali jsme se tedy zjistit, kdo v něm bydlí. Nikdo ale nevylezl. O kus dál jsme se zastavili na poradu – bylo totiž nutné rozhodnout, zda a kde se naše cesty rozdělí. Falda chtěl vidět údolí Rapadalen a my jsme potřebovali stihnout odjezd do Norska a jít tedy kratší trasu. Debatovali jsme o různých možnostech a postávali v mlze a sněžení tak dlouho, až byla skoro všem zima. Nakonec se domluvilo, že společně strávíme ještě jednu noc a ráno se rozloučíme.

Cesta dál pokračovala přes jezera, nejdřív Liehtjittjávrrre. Bylo zataženo, sněžilo a začal foukat nepříjemný vítr. Při čekání na ostatní jsem se schovala do otevřeného přístřešku na dřevo u nedaleké zamčené chaty, tam bylo o poznání příjemněji.

Odpoledne se Sova pokusil spadnout i s pulkem do potoka, pak jsme přišli jezero Bierikjávrrre a utábořili jsme se na jeho břehu. Večer se na chvíli udělaly červánky, pořád ale dost foukalo. Vyhlobili jsme si pěkné, asi 1,5 metru hluboké chodby před stanem jako kuchyň a záchod. Zítřka bude naše skupina pokračovat doleva, na jihovýchod, Horác, Falda a Martin doprava, na západ.

2. nocleh venku (Njirávjgğšj)

3. nocleh (BierikJávrré)

6. den (pátek 13. 3.)

Ráno bylo sluníčko a chvílemi foukalo. Naměřili jsme $-15\text{ }^{\circ}\text{C}$. Vstávalo a balilo se rozvázně (zvláště někteří), takže jsem chvíli musela jezdit okolo, aby mi rozmrzly nohy. Horácův obal od spacáku se rozhodl, že se podívá po okolí, a začal ve větru upalovat vysokou rychlostí směrem jihovýchodním. Horác bez lyží neměl šanci ho dohonit, naštěstí Maďal na lyžích to dokázal. Pak kolem projel skútr, což nás velmi potěšilo, protože při cestě přes sedlo budeme moct jednoduše sledovat jeho stopu. To bychom ale museli vyrazit včas. Kolem jedenáctě se zatahlo a začalo hustě sněžit. Stopy skútru mizely před očima. Asi za další hodinu byli konečně Sova s Evou připraveni vyrazit – zahájili jsme tedy pomalý výstup do sedla, což měl být úplně nejvyšší bod naší trasy (1066 m n. m.). Slibovali jsme si od toho pěkné výhledy na okolní špičaté hory, ale postupně mlha tak zhoustla, že nebylo vidět vůbec nic – ani hranice mezi nebem a zemí. Člověk tušil, že prochází mezi obrovskými skalními masivy, zahlédl je ale jen vel-

mi výjimečně a to jen ty nejbližší. Zastávky na jídlo nebyly v silném větru a sněžení nic příjemného, takže jsme je dělali velmi krátké. Stopa skútru už byla téměř úplně zafoukaná, občas se nám ztratila úplně, stejně jako stopa osamělého pulku, který projel chvíli před námi. Maďal ho prý na chvílku dokonce zahlédl před sebou, ale to bylo všechno.

Pak začal terén klesat. Dolu to bohužel nejelo příliš rychle, tahouni si sjezd moc neužili. K večeru jsme vyjeli z mlhy a doploughli se k břehům jezera Sitojaure. Bylo tady pár zamčených domečků a rozpadlá kadibudka. Utábořili jsme se už za šera na kraji březového lesíka.

V noci se vyjasnilo (a tedy i ochladilo) a zvedl se vítr, ještě silnější než obvykle, který v poryvech cloumal stanem a hnal jemný snížek všemi skulinami dovnitř. Venku se ale ukázala polární záře, takže jsme se asi v jednu hodinu odhodlali, nabalili do všech dostupných vrstev a vylezli dva metry před stan. Skoro se tam nedalo vydržet, zvládli jsme se slabou září „kochat“ asi jen 5 minut a pak utíkali zpát-

Rinim

ky. Jenže se ukázalo, že jsem při opuštění stanu zapomněla zavřít vnitřní vchod, vítr se dostal pod tropiko a doručil nám dovnitř hromadu sněhu. Na ranní vysypávání bot, které se zanechané v předsínce naplní po okraj sněhem, už jsem si zvykla, ale závěj ve spacácích mě moc nepotěšila a vysypávala se o něco hůř než z těch bot. Noc jsme ale jinak přežili v pořádku.

7. den (sobota 14. 3.)

Ráno se vítr utišil a krásně svítilo sluníčko, což nám pomohlo aspoň trochu zregenerovat a částečně usušit stan. V okolí jsme obdivovali „inverzní“ stopy zvířat, vzniklé odfoukáním sněhu okolo otisku.

Bohužel, jako každý den jsme vyrazili teprve, když se začalo zatahovat. Čekala nás zdoluhavá cesta po jezeru. Nakonec ale nebyla tak nudná, jak jsem se obávala. Potkali jsme nejdřív dva chatko-stany s kominem, asi se jednalo o příbytky rybářů, protože vedle bylo vyvrtáno několik děr, v jedné byla i zamrzlá udice. Nikdo tam ale nebyl. Odpoledne jsme pak projeli ještě kolem jednoho expedičního stanu, ve kterém možná někdo byl, ale nevyšel.

Asi kolem třetí jsme potkali chlápka na skútru – představil se jako Peter a dal se s námi do řeči. Informaci, že už jsme několikátý den na pochodu, ohodnotil slovy „vy jste blázni“ a dodal, že dřív taky takhle chodil na lyžích, ale teď si nemůže vynachválit, že jen otočí zápěstím a „rrrrr“, už jede. Doporučil nám, ať přespíme v turistické chatě, asi 5 km vzdálené, že ji obsluhuje moc milá dáma a bude se nám tam líbit. Způsobil tím, že jsme po jeho odjezdu dalších asi 15 minut stáli na místě, ačkoli nám všem byla zima, a nemohli se rozhodnout, zda do chaty jít nebo ne. Nakonec jsme zvolili variantu bez zacházky k chatě, doufali jsme totiž, že si v nedalekém lesíku večer rozděláme oheň. Asi hodinu jsme věnovali jeho přípravám: já jsem jezdila po okolí a sbírala dřevo, Maďal kopal ve sněhu obrovskou jámu až na zem, aby bylo kde oheň rozdělát. Jenže pak začlo hustě sněžit a bylo tak nevládné, že jsme plány na oheň zrušili. Bylo zřejmě jen těsně kolem nuly, protože sníh nepřijemně tál na oblečení.

Uvařili jsme si večeri a zalezli do spacáků. Tuším, že to bylo tento den, kdy

jsme se dostali na signál a Sova zapnul telefon, kde na něj čekalo několik zmeškaných hovorů a smsek, zmateně informujících o komplikující se situaci v mezinárodní dopravě a obavách, které o něj jeho rodina má. Některé zprávy nabádaly k co nejrychlejšímu návratu domů, s čímž se toho ale nedalo moc dělat.

8. den (neděle 15. 3.)

Ráno jsem jámu na oheň využila aspoň k omytí se, Maďal mi uvařil kotlík teplé vody. Pak jsme nechali Sovu s Evou dobalovat a vyrazili napřed na kopce, kde pěkně svítilo sluníčko a byl odsud výhled po okolí. Tak tady byla stopa losů, které Maďal dokonce ráno potkal – nebohá zvířata se při chůzi boří do sněhu až po břicho. Být losem v severním Švédsku musí být náročné.

Na kopci se nám pak podařilo navázat telefonické spojení s domovem, dozvěděli jsme se o uzavřených hranicích, pravděpodobných komplikacích při návratu a karanténě, která nás čeká. Uvažovali jsme o tom, že by možná bylo příjemnější zůstat v Norsku.

Když nás dohnali Sova s Evou, přešli jsme kopec a uviděli před sebou značenou Kungsleden, která nás měla následující den dovést až na autobus do Kebnats (resp. do Saltoluokty). Než jsme se ale na cestu dostali, bylo ještě nutné překonat jeden terénní zářez, což se neobešlo bez několika pádů, převratů a vánoček (to je, když se pulk začne kutálet ze svahu a zkroutí tažné hliníkové tyče do sebe). V mlze totiž vůbec nebylo vidět, kam člověk jede, takže se mu občas terén dostova propadl pod lyžema.

Pak jsme se napojili na Kungsleden a vyrazili směrem k chatičce, která by dokonce i mohla být otevřená a mohla by tam být kamínka (ovšem dřevem jsme si ani zdaleka nebyli jistí). Cesta byla poměrně nudná, do stran nebylo kvůli mlze vidět vůbec nic a před námi a za námi se táhla jen nekonečná řada značení (červené kříže skoro jako u vlakového přejezdu). Sova musel několikrát řešit přetržený tažný provaz. Pak jsme konečně v údolíčku před sebou uviděli shluk dřevěných budek – byla tu otevřená chatič-

4. nocleh (Rinim)

ka, záchody a přístřešek na dřevo a nářadí. V chatičce byl stůl, lavice a jøtulky (kamínka) – co víc si přát. Byly tu také balíky dřeva a upozornění, že topit dřevem a přespávat v chatce se smí jen „in case of emergency“. To nám ale nevadilo, zjistili jsme, že v houšti pod chatou je spousta suchých větví, které dokonce (na rozdíl od klasických bříz) skvěle hoří. Postavili jsme si stany, natěžili dostatek vlastního dřeva a pak zaplnili chatku párou, smradem ze špatně spáleného petroleje a hlukem při vaření večere na vařičích. Kamínka místnost pěkně vyhřála (po chvíli bylo možné uvnitř sedět bez péřovky), ale vařit se na nich nedalo.

Večer jsme opět zapli telefony a sháněli informace o koronavirové situaci. S lítostí jsme zjistili, že plán na návštěvu Norska padá. V pondělí, kdy jsme měli odjet do Gällivare a odtud následující den na norské Vesterály, se totiž uzavřou hranice Norska a do země nás už tedy nepustí. Navíc Lars by stejně po setkání s námi (jako cizinci) musel na 14 dní do karantény, což

by ho jako záchranáře na nepříjemně dlouho vyřadilo ze služby. Škoda, už měl prý pro nás nachytané čerstvé tresky.

Premýšleli jsme, zda ponechat zbytek skupiny, která dosud putuje v horách, jejímu osudu a pokusit se odjet co nejdříve domů, ale usoudili jsme, že tím moc nezáskáme. Rozhodli jsme se tedy prozatím zůstat v chatičce s tím, že se uvidí. Jediná chyba byla, že na ty tři dny, které jsme měli strávit hodováním u Larse, jsme neměli jídlo. Už nám zbývaly zásoby jen na jeden den plus železná rezerva (střídmá dávka bramborové kaše).

Následující noc byla asi nejhorší za celou dobu. Zvedl se obrovský vítr, který částečně zaval stan sněhem (včetně vchodu), lomcoval s ním a deformoval ho. Divili jsme se, že takový nápor náš malý Jurek vůbec přežil – všechny švy zatím vydržely, ohla se jen jedna tyč. Stan nicméně opravdu není dělaný do takových podmínek – například větracími otvory, které nejdou pořádně utěsnit, se dovnitř neustále žene jemný snížek. Když člověk uprostřed noci vystr-

6-8 nocleh (Ávtsusjvágge), stavba větrolamu

čí hlavu ze spacáku a zjistí, že uvnitř stanou fouká a sněží, tak to není moc příjemné.

9. den (pondělí 16. 3.)

Ráno byl relativně klid, sluníčko, ale z předpovědi jsme věděli, že kolem jedné má přijít vítr o rychlosti 80 km/h. Stejně jsme se ale šli projít po okolí. Pořádně jsme se zakuklili do kukel a lyžařských brýlí a radši jsme vyrazili proti větru, abychom pak návrat zpět do chatičky měli co nejsnazší. Vítr hnal po pláních jemný snížek, z okolních skal vlály sněhové jazyky a občas se tvořila malá tornádka. V dálce jsme najednou uviděli jakési zvíře, připadalo nám dost velké a podle siluety a později nalezených stop jsme usoudili, že to mohl být vlk. O den později jsme ale viděli lišku, která byla nečekaně velká, takže možná i to předchází byla jenom liška, těžko říct.

Když začal být vítr nepříjemně silný a začalo se zatahovat, slezli jsme do rokle a dojeli zpět k chatičce. Trochu jsme se báli o Sovu s Evou, ale i ti nakonec v pořádku dorazili. V chatičce se zastavil Holanďan, který putoval sám s pulkem a na sněžnicích – lyže vezl na pulku, protože na ně prý není zvyklý. Schoval se u nás na pár hodin před větrem, posdílel s námi sušenky a teprve před třetí hodinou, když se to venku maličko uklidnilo, vyrazil dál. Ještě nám stihl říct, že Dánsko také uzavírá hranice, takže možná nepůjde projet na jih vlakem, na který máme koupené lístky.

Po zkušenostech z předchozí noci jsme kolem našich uboze splácých stanů postavili

zeď ze sněhových kvádrů. Naše byla asi 1,25 metru vysoká, Sovova přes 1,5 metru – stačilo by dodělat střechu a mohli mít iglů. Se setměním se ale vítr utiřil a noc byla klidná.

10. den (úterý 17. 3.)

Ráno Maďal volal na českou ambasádu ve Stockholmu. Od velmi upovídané paní se dozvěděl, že ze Švédska žádné speciální autobusy do ČR vypravované nejsou a cestu si musíme zařídit sami. A také mnoho dalších informací, na které se ani neptal, jako že je v Česku povinné nosit roušky, ale nikde nejsou k sehnání. Sova s Evou se pak rozhodli, že odjedou dřív, koupili si na následující den letenku ze Stockholmu, odkázali nám zbytek jídla a velké přebytky petroleje a ve dvanáct hodin vyrazili na autobus do Kebnats. My jsme si naplánovali ještě ve zbývajících dvou dnech vyrazit dál a dokončit kolečko k Suorvě, protože počasí už mělo být dobré. Odpoledne nám ale volala Faldova skupina, které se podařilo dojít k Ritsem dřív a přes slabý signál také předjednat nákup letenek. Prý stíhají zítřejší autobus do Gällivare. My ho taky stíhali, takže jsme to už nechtěli komplikovat a souhlasili.

Když se potvrdila letecká cesta domů i pro naši skupinu, bylo jasné, že přebývajících 4 litry petroleje už nezachráníme. Rozhodli jsme se ho tedy co nejvíc spotřebovat na něco užitečného. Po odjezdu Sovy jsme měli jídla dost, několik předchozích hodin jsme strávili jezením a žaludky jsme měli plné, takže k tomuto účelu už se vaření nehodilo. Pojali jsme tedy nápad pořádně se vykoupat. Když se setmělo a bylo jisté, že už do chatičky nepříjde nikdo, koho bychom tím překvapili, začali jsme tavit snůh, ohřívát vodu a plnit s ní pulk. Šlo to pomalu, ale času bylo dost. Asi v deset byl konečně pulk slušně plný a všechny nádoby připravené s horkou vodou na polévání. Koupel byla dost příjemná a dokonce jsem si i umyla vlasy.

11. den (středa 18. 3.)

Ráno bylo krásně, téměř bezvětří a sluníčko hrálo jako nikdy. Ani se nám nechtělo

prýč, byl ale čas pustit se do balení. Zatopili jsme v chatičce, několik hodin sušili a balili všechny věci a dojíždali zásoby. V jednu hodinu jsme vyrazili do Kebnats. Bylo to tak akorát, ještě jsme se cestou stihli zastavit ve fjällstation v Saltoluoktē. Horská základna je krásná, vše ze dřeva, sobí kožesiny a barevné deky, samoobslužný bufet s koláčky, kávou a čajem a lidé v papučích si čtou v křeslech před praskajícím krbem. Nechali jsme na základně své přebyteky petroleje a lihu pro někoho, komu se snad budou hodit, a společně s našim známým Holanďanem, který tu byl ubytovaný, vyrazili přes jezero na autobus. Řídila ho ta samá řidička, jenom to tentokrát byl obrovský silný stroj s šesti dvojitými koly. Martin, Horác a Falda nás uvítitř uvítali sušenými jahodami, čokoládou a spoustou vyprávění, jak se měli. Falda měl stejně jako loni trošku omrzlý obličej. Autobus jel pěkně rychle a venku se pomalu stmívalo. Projeli jsme kolem ohrad s obrovskými stády sobů a uháněli dál. Martina pobavila značka „nebezpečí smyku“, umístěná zničehonic uprostřed několikakilometrového úseku ledem pokryté vozovky.

V Gällivare jsme chvíli čekali na nádraží a pozorovali obrovský nákladní vlak směřující

asi do Narviku. Pak ohlásili příjezd našeho nočního vlaku – připravili jsme se na nástupiště do míst, kde měl odhadem stát náš vagon a těšili se na sprchu a lehátko, ale jaké bylo naše překvapení, když místo dálkového nočního vlaku přijely jen tři malé vagonky bez lůžek. Prý si musíme počkat dvě hodiny až do Boden, kde nám teprve bude umožněno do nočního vlaku přestoupit. Za to nám ale Švédské dráhy vrátily polovinu jízdného. Cesta z Boden do Stockholmu už byla velmi pohodlná.

12. den (čtvrtek 19. 3.)

Ve Stockholmu nás čekalo 24 hodin čekání na odlet letadla. Nejdřív jsme šli okouknout skříňky na úschovu zavazadel na nádraží, ovšem jedna stála 120 SEK a některé batohy by se ani nevešly celé dovnitř, nemluvě o lyžích a pulcích. Zjistili jsme ale, že za zhruba stejnou cenu jde pořídit ubytování v hostelu přímo ve starém centru města. Trochu jsme se báli, jak to tam bude vypadat, ale po kontrolní návštěvě jsme usoudili, že to půjde. Celý hostel se nacházel v klenutých sklepních prostorech a obývali ho různí zvláštní hosté, asi převážně dělníci z různých koutů světa. Jeden třeba ani na chvíli neodložil tmavě

závěrečný sjezd na pulku do Saltoluokta

brýle, jiný pořad chodil (zřejmě i do postele) v zamaštěné reflexní bundě a další měl pravděpodobně koronavirus, jinak to ale bylo naprosto bez problémů, měli jsme vlastní pokoj pro šest.

Po ránu nám s Maďalem už podruhé bylo tak nějak divně slabo, tentokrát už jsme ale věděli, že se to dá léčit jídlem, takže jsme si k obědu uvařili půl kila těstovin s půl kilem masových koulí a rajčat (a Martin nám k tomu přidal ještě pytel strouhaného syra). Když jsme to spořádali, bylo nám o mnoho líp a mohli jsme vyrazit na procházku do města. Bylo krásné slunné počasí a Stockholm fungoval úplně normálně.

Večer šel Maďal s Faldou ještě na chvíli fotit a pak jsme všichni zalezli na pokoj a rychle usnuli. Horácovi se nějakým záhadným způsobem povedlo nechrápat.

13. den (pátek 20. 3.)

Ráno jsme došli asi 150 metrů k nejbližší stanici metra, kterým jsme hodlali dojet k blízkosti letiště. Některé stanice metra tady mají vysekané ve skále, což vypadá dost zajímavě – v T-Centralen byly křivolaké stěny natřeny na modro. Nebylo ale úplně jednoduché se v podzemním systému vyznat a nasednout do toho správného spoje. Nakonec jsme to ovšem nějak zvládli. V konečné stanici jsme ještě asi 15 minut čekali na zpožděný autobus, ten už nás ale konečně dovezl až na letiště. Zavazadla jsme odbavili celkem bez problémů (měli jsme velkou rezervu ve váze) a pak jsme si šli dát vytouženou snídani – v supermarketu zakoupené palačinky s burtem tekuté brusinkové marmelády. Společně s Martinem jsme spořádali celých 700 g. Pak už byl čas jít na gate, ale čekali jsme několik minut na Faldu, až už nás museli vyvolávat rozhlasem. Ostuda.

Letadlo bylo poloprázdné a byli tu samozřejmě jen samí Češi. Užili jsme si výhledy z okýnka a za dvě hodiny už jsme byli na liduprázdné Ruzyni, kde na tabulích příletů a odletů svítilo u všech spojů CANCELED a z rozhlasu nás upozorňovali, že máme nosit roušky. Dostali jsme

leták o tom, že máme nařízenou 14 denní karanténu a pak nás vyzvedla Máša (nesměli jsme do MHD) a dovezla až domů.

Stonožka

Horác:

I nadešel pochodový den třetí – den krizový, den loučení. Ještě teď se mi derou slzy do očí při té smutné vzpomínce na rozlučku na břehu jezera Bierikjávrrre pod masívem Ähpár.

Ráno jsme se vzbudili za notného víchru a sněžení. S předtuchou toho nelehkého okamžiku jsme povstali, pooblékli se, povylezli ze stanů, posnídali něco jídla a pobalili. Výjimkou byl polárník Sovu s polárnici Evou. Ti raději nesnídají, aby ušetřili energii a protože jim nevaří vařič. 10 dkg sněhu denně na osobu jim naprosto vyhovuje. K tomu si pořídili líh, který je bezpečný. Nehoří ani nechutná. Nakonec to vyřešila výměna za láhev benzínu. Pak začalo velké loučení. Kumpáni, kumpani i kumslečny se začali objímat a poplácávat za sněženými pažemi po zádech a po ramenou, až se ledové praskání kloubů rozléhá

Vpravo Falda přituhlý ke lžici pózující při přehlídce svých pěřových kalhot. Vlevo Martin pózující při přehlídce Faldových pěřových kalhot. (foto (toto a následující) Horác)

Vědma Stonožka (ten větší polárník vlevo-v masce Batmana) již předem tušila, že bez roušek se neobejdeme. Vpravo zbožně se kající Magyal. V pozadí výhled na Suorvu, napravo od ní Vietas, mezi nimi masív Stora Sjöfallets s dominujícím vrcholkem Nieras.

lo údolím a zmrzlé prsty létaly po okolí. Ti otrlejší vyjmuli zmrzlou slzu z oka a zatlačili nenápadně rampouch. A ti s měkčí náturou jej bez uzardění vbodli do zarostlých tváří svých přátel. Po té jsme si navzájem vytahali slzavé rampouchy z našich lícních kostí, odtrhli omrzlé rty přátelských polibků od našich tváří a ošetřili na nich holobrádkům krvavé trhliny či depilované průseky (u nás neoholených). A nastal TEN okamžik. TEN, kdy srdce statečného muže smutně tepe pohřební blues v očekávání nastávajícího okamžiku rozchodu. Ale hrdý a pevně zmrzlý pohled přesto nedává znát, co se děje v nitru naší duše. Tvář tak alespoň nepopraská. Chmurná to chvíle. Možná se již nikdy neshledáme. Možná, že bídně zhyne. Až bílá Smrtka nad námi máchne svou zledovatělou kosou a ponechá naše promrzlá těla ekologicky k užítku divé zvěři. Doufáme, že raději těla těch druhých. Naše společné zážitky však zůstanou pevně vtesány v našich srdcích, jizvách, vráskách i vrásách, v zarostlých tvářích i v jiných částech našich

IKEA Studio-celkový pohled: kuchyňský kout odstíněný dělicí přepážkou od ložnice napravo, v pozadí (obrazně! myšleno) obývací, vše umně obestavěno lednicí s mrazákem. K dispozici pouze ve světlém odstínu. Sleva 15% po předložení tohoto čísla ŠUPu.

těl. Kolem projel sněžný skútr. Nedali jsme na sobě nic znát a zmužile se věnovali TĚ velké chvíli. Skútr zpomalil. Potlačili jsme smutek a s vážným výrazem si pohlédli všichni naráz do očí. V tom počtu osob to způsobilo šilhání na všechny strany. Chlapík na skútru nám zamával a jakoby ani netušil, že tady jde o život, jel bez rozpaků dál na výlet. Tak jsme mu taky zamávali...

My hezčí, moudřejší a zkušenější, co nemilujeme dlouhá loučení, jsem raději vyrazil hrdě vpřed směrem severozápadním. Abych neplandal vzadu za ostatními. Martin s Faldou mě dohoní cestou. A Magyal, 100n, Sova a Eva vyrazí na opačnou stranu, kratší trasou, protože Sova s Evou musí brzy domů a netuší, že je čeká coronavirus, zavřené hranice a čtrnáctidenní domácí karanténa. A protože Magyal se 100n nechtějí tak dlouho mrznout v ledu a sněhu, raději to celé ukončí o pár dnů dříve. A ještě k tomu navštíví známé v Norsku. Zahřeje se v teple a nakoupí něco málo suvenýrů v nejbližším kontejneru. Z okolních hor se ozývalo temné dunění. To jak se Ódin našim plánům chechtat a válel smíchy na podlaze Valhally.

S potěšením jsem se chystal využít stopy vyjeté skútre. Nezamířil jsem přímo nejkratší cestou k ní. Nýbrž, znalý Pythagorovy věty a polární geometrie, jsem mířil zkušeně podél ní, mírně šikmo, vědom si toho, že cesta po přeponě je kratší součtu obou odvěsen. Bez ohledu na součet čtverců nad odvěsnami. V takovém nehostinném prostředí, kde hrozí okamžité umrznutí, propadnutí do sněžné jámy, útok medvěda, losa či srážka se sněhulákem, kde každý krok je bojem se zákeřnou bílou smrtí a energii je potřeba šetřit po každém zlomku Joulu, se teprve projeví dlouholetá zkušenost a prozíravost každého správného polárníka. Možná se vám takové šetření energií zdá zbytečné. Ale v celosvětovém měřítku... Po několika desítkách metrů cesty podél stopy jsem se k ní přiblížil nejprve na metr, pak na půl, na 30cm, na 20, na 10. A nakonec na několik centimetrů. Zbývaly jen milimetry, už-úž jsem se chystal do ní přímo vstoupit a mé srdce plesalo radostnou

IKEA kuchyně-detail: v popředí polička, za termoskou patrná digestoř, nalevo výklenek na rukojeť hrnce a dále nalevo výklenek na Magyala. Obývací v pozadí. Vše umně obestavěno...

nedočkavostí: „Teď! Teď se ti uleví a půjdeš po pevném sněhu!“ – tak stopa skútru náhle zabočila doleva a zmizela kamsi do bílé mlhy směrem k Neumětělům. Tož nezbylo než jí velkoryse ponechat jejímu osudu, pokračovat dál a první hodinu se alespoň pokusit rozehřát zmrazené rybí prsty v botách. Tento den to šlo obzvláště těžko.

Všude kolem bylo bílo, vítr honil sních a bylo vidět jen na pár kroků. Konkrétně – na pár kroků bylo vidět bílo. Po pár kilometrech jsem minul zamčenou reinvarktasugu „Pielastugan“ – chaloupku místních Sámů, pastevců sobů. Vítr šlehal do zad, vířil pevné částčky sněhu a zakrýval výhled do okolí. Všechno bylo naprosto bílé. Vlevo, vpravo, nahoře i dole. Nebylo jak rozeznat kde končí sních a začíná obloha. Pravděpodobně svítilo sluníčko, protože nikde nebyl žádný stín a bílo kolem pánilo do očí spolu s letícími kousky sněhu. Absolutně rozptýlené světlo. Bez stínu nebyla vidět ani sto-

pa za lyžemi, protože nebylo nic, co by zvýraznilo její hrany. Po pár minutách ji vichřice stejně zafoukala. Nebylo poznat, jestli jedu po rovině, do kopce nebo z kopce. Jediné, co bylo k rozeznání, byly špičky lyží prořezávající bělostný sníh. A tu a tam vpředu se daly tušit tmavší fleky kamenů ošlehaných větrem ve směru pochodu. Při ohlednutí směrem opačným mizely v závějích navátého sněhu a pohled zpět byl bílý, neposkvrněný. Kolem jen bílo. Pokud jste to nepochopili, tak raději zopakují: bílo. Stejně na všech stranách a všemi směry, kam člověk pohlédl. Po pravé ruce, na úbočí masívu Tjaggnaris (Tjåggånaris), jsem tu a tam zahlédl tmavší náznak kamenů výše než byla má cesta. Jediné, co mě vedlo, bylo vědomí, že musím stále po vrstevnici s horou po pravé ruce. Mířil jsem od kamene ke kameni, od skalky ke skalce, od jednoho tmavšího fleku k dalšímu.

A v bělostné tmě mezi nimi jsem neustále dumal, jak Magyal naložil se svým kuchyňským sklípkem, který vykopal ve sněhu

a do něhož vedl opravdový pohyblivý eskalátor vykopaný přímo od vchodu do stanu. Schody klesaly pod úroveň okolního sněhu. Z jedné strany byl sklípek chráněn hradbou sněhových kvádrů proti zvědavým sousedům. Ve sklípku byla kompletní vestavěná kuchyň. Magyal, s uměleckým vkusem sobě vlastním, zvolil typizovaný bílý odstín IKEA. Bílou kontrastně doplňovala pouze polička na potraviny z bobů, kterou ponechal v původním odstínu oranžové barvy. Vestavěná varná deska z vaříče Primus. Výklenek na pumpičku vaříče. Druhý výklenek na rukojeť kotlíku. Odkapávač na nádobí. Výlevka na vodu. A samozřejmě nechyběla ani lednice předčící velikostí a kvalitou i špičkové americké typy. Pomíjím jen dřez na mytí nádobí s teplou vodou, protože v tom vichru nebyl dost dobře rozeznat. Zbroul to dílo před svým odchodem??

Cesta se monotónně táhla od skalky ke skalce. Po pravé straně se tu a tam objevil tmavší flek skalního masívu. Vítr funěl, všude bílo. Hmmm..., nebo ji nechal stát

Telefonní bouda Sommarbro

Vezmi pastelky a vybarvi: Falda v modré bundě hobluje karimatku a vyrábí z ní lyži, Sova v černé se pokouší odtrhnout zbytek chleba přimrzlého ke rtům a Eva ve fialové v popředí drží kelímek, aby ani kapka krve nepřišla na zmar. V pozadí oranžová kapuce Stonožky. Vpravo Martin ve žluté obléká batůžek.

nezasypanou pro další výpravu?? Po několika hodinách se z mlhy vpravo objevil strom. Naprosto nečekaně – v kraji plném kamenní a sněhu, kde nic nerostlo. Osamocený strom. Zleva se připojilo velké údolí Rapadalen vedoucí na jih. ..ale co když si jí někdo nevšimne a spadne do ní až pojeďte kolem?? Vítr se zde poněkud zčehřil, takže chvílemi bylo vidět i na dvoucifernou vzdálenost. Cesta probíhala napínavě dál: bílo, kámen, najít další tmavý flek vpředu ve směru pochodu, bílo, opět u kamene, bílo... ..ale když ji zasype, tak ty ledabyle naházené sněhové kvádry tam vytvoří meze-ry, do kterých taky někdo může zapadnout...

Odpoledne jsem se začal blížít k telefonní budce „Sommarbro“, kterou jsem měl vytipovanou. Údajně měla být otevřená a jedna výprava v ní dokonce přespala v sedmi lidech. Prostě skvost. Když zbývalo několik posledních kilometrů (a Falda s Martinem mě stále nedoháněli), zahlédl jsem v dáli dvojici podobně ubohých turistů, jako jsem byl já. Mířili mi v ústrety. Je to již pár let, co

jsem měl na střední škole biologii. A nepamatuji se proto už přesně, kde přesně má slušný člověk jako já ústrety. Ale tam někam mi mířili. Že by mě kluci předjeli? Nebo zabloudili a jdou zpět najít správnou stopu? Vydali se mě hledat a zachránit mne? Několik minut jsem byl celý naměkko z té laskavé laskavosti mých věrných druhů. Ne, byli to taky turisté. Museli to být civilizovaní lidé, protože se mi raději již zdálky vyhnuli a sjeli vlevo ode mě svahem dolů do údolí. Jen jsme si z bezpečné vzdálenosti zamávali.

...i kdyby to Magyal nezasypal, tak oni stejně míří jinam, dolů údolím na jih...

Později jsem pochopil, proč uhnuli. Cestu přehradila rokle zasypaná sněhem, který se místy probořil. Prostě 50m široká sněhová díra. Táhla se shora od hor a napříč cestou pokračovala dolů do údolí. Nebylo snadné ji překonat a hlavně vyrvat boby hlubokým prašanem nahoru do protějšího prudkého svahu. Lyže se boří, boby táhnou zpět. A pak zase: kámen, bílo, kámen, bílo... Snad po další hodině se najed-

nou objevila toužená telefonní budka. Malá chatka s nouzovým telefonem, stolem, lavicí okolo. Těsně před ní, když už zbývalo pár posledních metrů, opět díra. Rokle s potokem. Ještě že v ní byl vidět kus tmavé skály. Jinak bych ji asi neviděl a zahučel do ní. Radostně slintající jsem si musel nechat zajít chuť a obejít ji několik desítek metrů. Bohužel v tom bílém neviditelnou kolem nebylo vůbec jasné, jestli je sníh rovný, z kopce nebo do kopce. Najednou se mi lyže samy rozjely a hned jsem byl o pár metrů níž, než jsem čekal. Vyšplhal jsem se na protější svah a vlezl do chatky. Poněkud malé a špinavé. Utřel stůl a počkal hodinku, než dorazili kluci. Večer jsme poobědvali a vzápětí i povečeřeli. V suchu, u stolu a v závětrí. Zatímco venku se zvedal silný víchr, v kterém by se stany asi postavit nedaly. Těch dnešních 12 km zabralo snad 5 hodin pomalé chůze. V noci jsme se směstnali na lavice a Falda na zemi a dopřáli si pohodový spánek.

...ale co když tam půjde někdo další? Co když ten tam zahučí??

Ráno nás po noční vichřici přivítalo krásným dnem. Bylo slunečno. Snad jediný den z celé výpravy. Po sbalení jsme pokračovali severozápadně údolím Ruohtesvágge. Kolem nás hora vlevo, hora vpravo. Cestou proti jsme minuli jednoho samotáře, který potvrdil očekávání, že další renvaktarstuga je také otevřená. V poledne se zatáhlo a odpoledne začal opět fúňet víchr. Nicméně večer jsme dorazili po 13 monotónních km do krásné chatky. Sice s nefunkčními kamínky a nedoléhajícími dveřmi, ale zato se čtyřmi širokými postelemi. Oběd plus večere. Mezerou ve dveřích sice dovnitř navanula noční vichřice závěj, ale opět jsme trávili noc v teple a v suchu. A hlavně v bezvětrí!

...akorát v noci se mi hlavou honilo: ale třeba to Magyal přeci zasypal a zarovnal sněhem s okolím, aby tam nikdo nežuchnul...

Další den byl opět chmurný, šedý, větrný a stejně monotónní. Údolí začalo pomalu klesat a stáčet se k západu. Dnes nás žádná chata nečekala. S klesáním se vítr zmírnil a objevily první keře. Stanova-

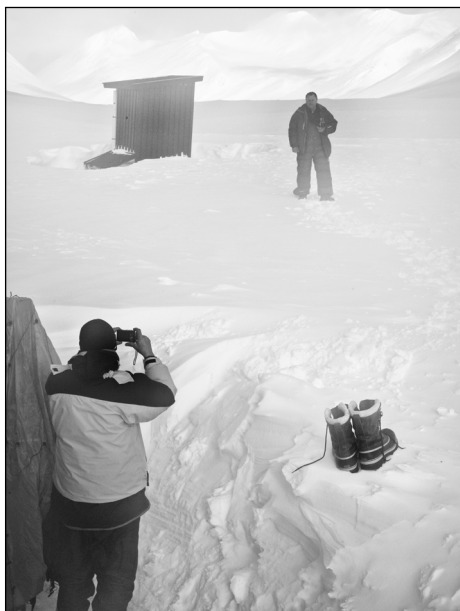
Stany jsme postavili moudře mezi stromy abychom se chránili před větrem. Marně...

Ranní Sarek, krátká sluneční přeháňka

li jsme v malém březovém hájku po 12 km chůze. Večer se nám nad hlavou zase honil silný vítr. Ale ke stanům se nedostal. Pochvalovali jsme si to. Pochvaly nám vydržely jen chvíli – v noci začal foukat takový víchř, že nám cloumal se stany. Navál jemný prašan pod tropiko, do bot, do stanů – jen co jsme je otevřeli. Ráno bylo chvilku krásně, ale vydrželo to jen chvilku. Zrušili jsme snídani, sbalili se a vyrazili s větrem. Dolů údolím potoka, chvíli po břehu, chvíli po břehu. Nakonec jsme vylezli na levý břeh a pokračovali po pláních podél tušeného zasněženého toku. Podle Faldova hlášení byla další chata 500 m daleko. Ale i po mnoha desítkách minut byl kraj stále stejný. Pláň, tu a tam stromy nebo malý hájek, tu a tam houští. Falda hlásil chatu 50 m daleko. Což byla evidentní blbost – před námi žádná chata nebyla. Tím spíš, že jich mělo být několik. Ale jeho GPS byla neoblomná – vyrazili jsme tedy a jen co jsme se posunuli o metr dál, chaty Gisuris se ve větru, mlze a sněhové vánici objevily z ničeho nic. Jedna z nich byla odemčená pro ubožáky jako jsme byli my. Tři palandy, stůl, židle, samostatná sušárna, vařič, topení – vafky na plyn, telefon, nepředstavitelně čistá plovoucí pod-

laha. Prostě hotel. Po dnešních 7 km jsme neodolali, pustili plyn, topili, vařili, sušili, radovali se z nedaleké toalety... Odpoledne do vedlejší chaty dorazila skupina turistů s boby a průvodcem. Chvíli se zdrže-

Falda si prohlíží Martina fotičího si Faldu právě si ho prohlížejícího při focení.

Po jezeře Akkajure do Ritsem. V pozadí Falda. V jeho pozadí (opět obrazně!) hora Akka.

li a pak pokračovali do hor, odkud jsme se my právě vrátili. Právě začalo znovu foukat jako o život. A nám bylo dobře.

...jen aby se ty sněhové bloky v tom sklípku nevzpříčily. I kdyby to zasypal a zaroval, tak by pod tím zůstala jeskyně...

Ráno opět zatažené, větrné. Nechce se nám z pohodlí, ale musíme. Vyrážíme na západ a hledáme schůdné místo, kudy se dostat na hladinu jezera Kutjaure/Guvtjávrrre. Všude kolem jsou rokle, kam se na běžkách nedá dostat. Trochu si zacházíme, než najdeme to správné místo a po jezeře se stáčíme k severu a pak na severovýchod – do místa, kde je značená zimní trasa pro skútry. Cesta není nijak projetá, pořád padal sníh, takže se pořád prodíráme sněhem a pokračujeme vysekanou stezkou mezi porostem. Po pravé ruce tušíme řeku a přejeje. Ale není pořádně vidět a jako obvykle – fouká. Značně stoupá nervozita, protože jsme na signálu a objevují se první smsky o koronaviru, zavřených hranicích a dalších hrůzách, které nás čekají. Odpoledne, po cca 16 km, docházíme k Akkastugorně. Skupina chat má tady svoji modrookou paní domácí s malým klučíkem. Ubytováníí je samozřej-

mě také placené. Ukáže nám, kam si můžeme dát věci (přepychové palandy), kam si můžeme dojít pro vodu (hlubokým sněhem 50 m támhle), kam pro dřevo (30 m semhle –

V takovém jasném okamžiku jsme konečně naši odpovědi na to kdo jsme, kolik nás je, odkud a kam jdeme. A na podobné existenciální otázky.

sami si musíme nařezat a naštipat) a na toaletu (hlubokým sněhem 150 m tááááámhle). Večer lovíme telefonem Magyala se 100n, Martin objednává letenky, Falda vrací lístky na vlak. Nakonec rozhodneme o návratu o den dřív, abychom měli jistotu, že nemeškáme letadlo, kdyby měl vlak zpoždění. Zítřka tedy musíme dorazit zbylých 13 km přes jezero a chytit bus v 14:00.

Ráno vstáváme, balíme a vyrážíme na jezero. Je krásně. Na modré obloze vykoukne v mracích zachumlaná hora Áhk-ká. Druhý hezký den, kdy je vidět víc než bílo, bílo, bílo... Dorážíme do Ritsem a po silnici dojdeme k chatě, kde už čeká naše známá řidička busu. Máme hodinu na převlečení do civilizačního a suchých ponožek. Řidička v nestřežené chvíli naloží sama naše batohy do vleků a vyrážíme. Ve Vietas bravurně zacouvá i s vlekem a přepřáhne nás do většího autobusu. Cestou pobere ještě pár podobně postížených jedinců, jako jsme my. S batohem, běžkami, párek Švýcarů, kteří řeší stejný problém návratu přes zavřené hranice... V Kebnats nastupuje divný pár připomínající Magyala a 100n. Magyal plačceky zajíká žal nad svatebním petrolejem, který musel rozdat, protože do letadla mu jej nevezmou. Nabízím jahody, které jsem nasbíral u usušil cestou. Sova s Evou jsou již dávno na cestě domů. V Gallivare nakupujeme něco jídla a nastupujeme do vlaku. Jsou tu i sprchy. Ráno ve Stockholmu 100n nachází ubytování za pár korun. Levnější než úschovna zavazadel na nádraží. Jdeme se uschovat a pak si užíváme volný den. Procházíme Stockholm a notně vymrzáme.

Poslední den nás čeká cesta na metro, přepřahání přes několik přestupů, které nemají Švédů úplně dobře v metru značené. Však za to taky jedna kolemjdoucí zástupkyně tohoto národa dostala pěkně vyhubováno. Pak na vlak vlakem na autobus. Autobusem na letiště do Arlandy. A letištěm domů. Jen tak tak jsme stihli třičtvrtoprázdné letadlo. Faldou zdrželi na kontrole, protože si nenechali vymluvit, že tím

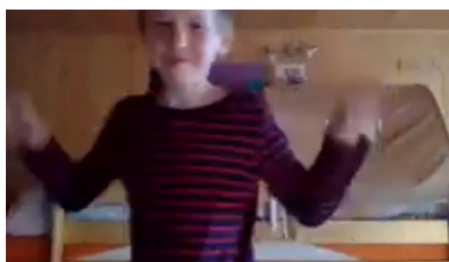
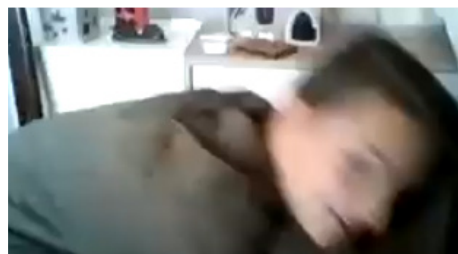
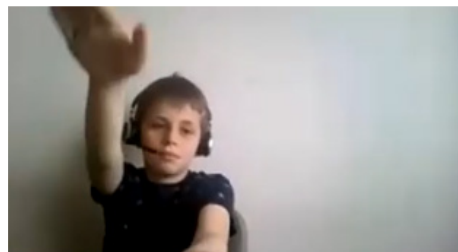
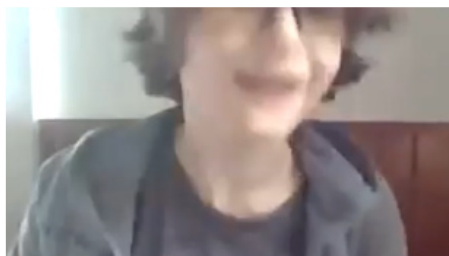
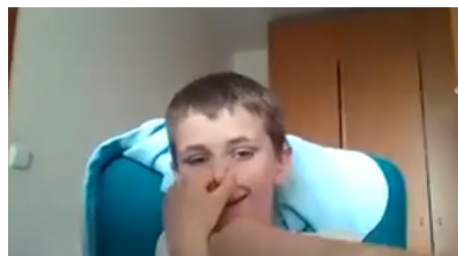
tupým zahnutým pajzákem, co se používal před lety na roubování, nejde podříznout ani kus žířaly, natož pilot. I tak mu ho zabavili. Naskakuje na poslední chvíli a to ještě musí kus cesty mávat rukama. Letuška ho posadila na hambu a musel celou cestu sedět sám u okénka. A pak už nastalo jen dvouhodinové třepotání křídel a přistání doma. Jen co jsme se dočkali lyží, batohů a bobů, tak jsem upaloval lovit Mášu, která pro mne přijela autem a právě ztroskotala na pustém parkovišti. Jsme všichni rizikovní, máme karanténu a nesmíme do hromadné dopravy. Teď Máša bloudí někde po okolí, volá o pomoc, neví kde je, natož kde jsme my. Ani jsem se nestačil v tom spěchu rozloučit s Faldou a Martinem. Což tímto s omluvou činím.

...a nebo ho nechal vykopaný, jak byl? Třeba se ještě někomu bude hodit? Budoucím generacím nebo náhodným pocestným? Někdy se ho musím zeptat. Jinak zase neumnu...

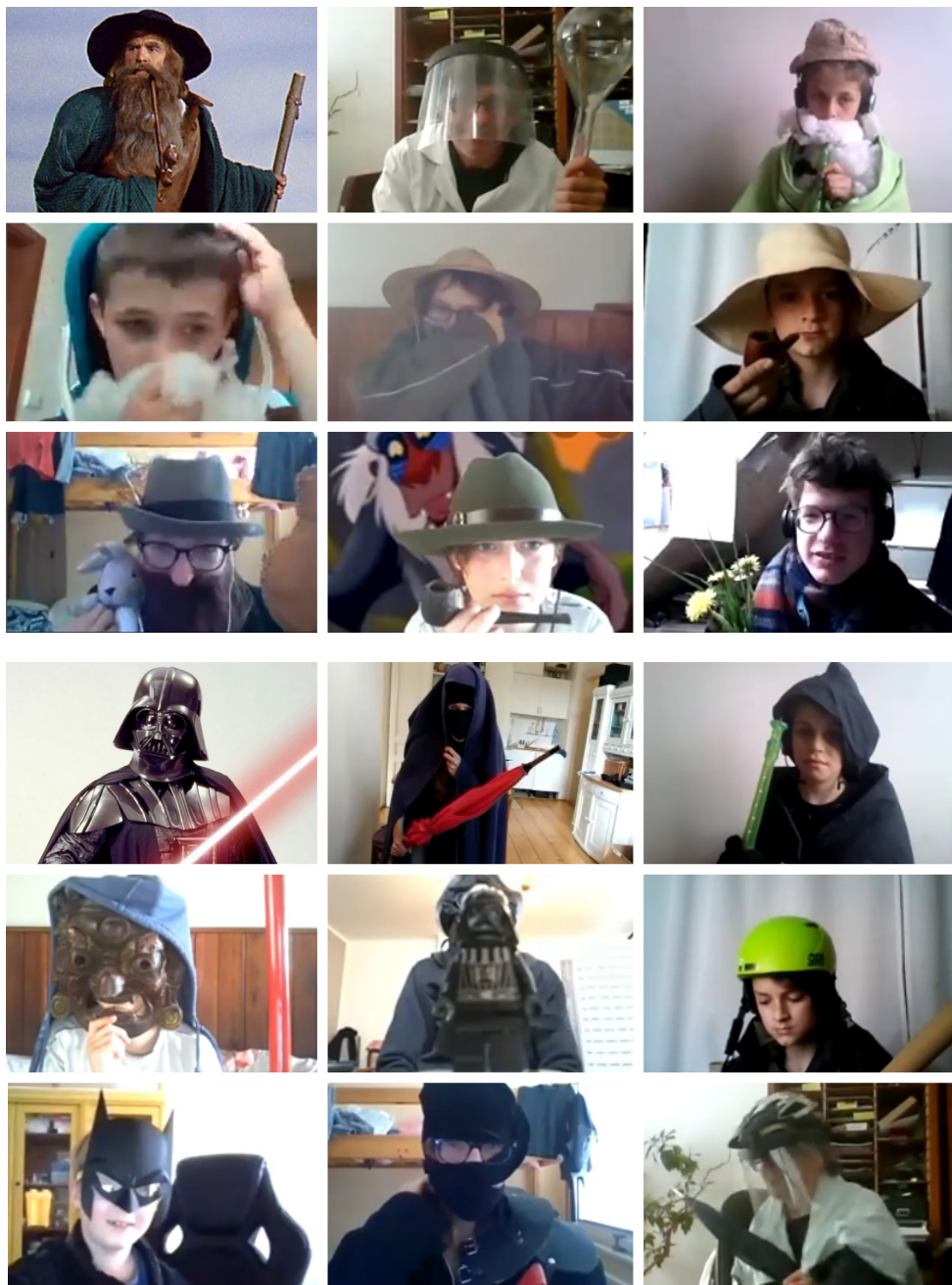
Horác

Asi nejstudenější místo celého putování-Stockholm

Kec online – 24. 4.

Poznávání zvířat - pantomima

Úkol - převléct se během 5 minut za Krakonoše / Darth Vadera

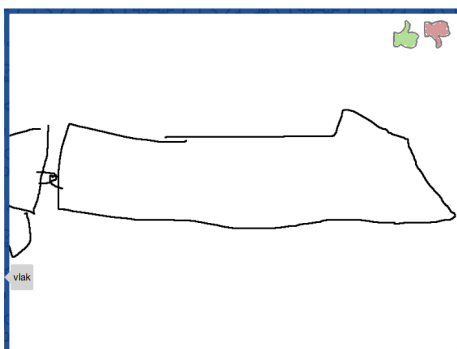
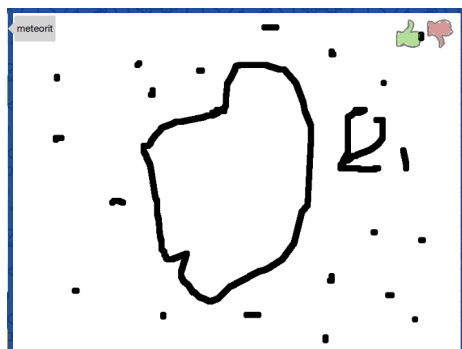
Kamzičí schůzka online

6. 5. 2020

Jelikož na začátku roku 2020 nastala pandemie koronaviru, byli jsme nuceni pořádat schůzky online.

Zde je na ukázkou pár snímků z jedné kamzičí schůzky (poznáte, co je na obrázku?)

Redakce

skribbl.io!

Round 2 of 2 _lo_

#2	vinyl	Points: 2235
#3	batman	Points: 1490
#1	X'anda	Points: 2545
#5	Ponik	Points: 1325
#7	tonda	Points: 535
#4	foxiaroscza	Points: 1425
#6	Jáchym	Points: 105
#9	100n (You)	Points: 400
#8	kuba	Points: 435

Votekick

vinyl: žirafa
batman: marz
kuba: ledadlo
foxiaroscza guessed the word!
vinyl guessed the word!
Ponik: pes
X'anda: mlök

Type your guess here...

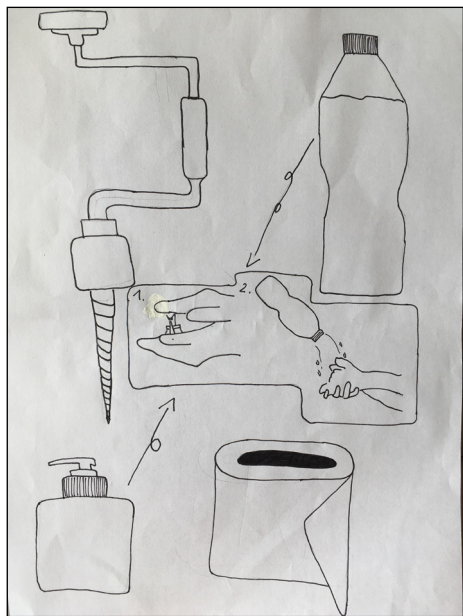
Tygrí družinovka Rabštejn

8. 5. 2020

Pátek

V pátek 8. 5. jsme se sešli na stanici metra C Vltavská. Při čekání na vlak a na opozdílce jsme si vyslechli Kuleho historku s nedostatky Arrivy. Jednalo se o nedostatky různé, ale Kuleho nejvíce popudil záchod, který ve vlaku prý vůbec nebyl. Zbytek čekání jsme tedy strávili hloubáním nad řešením tohoto problému. Ke konci jsme uznali, že nápad, který nás napadl snad jako první, se ukázal jako to nejlepší, co jsme vymysleli. Asi jsme moc nemysleli, protože ten první a nejlepší nápad spočíval v tom, brát si s sebou vrták na železo, který by snad podlahu Arrivy provrtat mohl. Arriva (kterou jsme jeli) se nakonec zdála fajn (pro většinu naší skvadry nebyl zásadní fakt rozhodování záchod, ale fungující WiFi).

Vlak nás vyplivl v lese naproti kládám. Od vlaku jsme šli asi 30 min a už stávieme u bunkru (né, že by mi to nějak vadilo).

Arriva kit (autor: Bart)

Když jsme bunkr prohlídli zvenku i zevnitř (Vtip i skrz naskrz, protože našel díru, kterou furt prostrkával ruku), rozhodli jsme se jít dál. Nešli jsme dlouho, protože se před námi objevilo další betonové opevnění. Zas se to zopakovalo a spokojeně odcházíme dál. Pak dlouho nic. Až najednou se Vtip rozzářil a my už věděli, že je pauza na oběd.

Po obědě jsme šli. Protože až na jeden obydlý bunkr jsme nepotkali nic zajímavého (teda myslím – ten zápis píšu měsíc po výpravě, tak si to moc nepamatuju). Až k večeru jsme (díky bohu za světla) dorazili na pěkné místo k táboření. Spali jsme pod širákem, ale každá skupina zvlášť. Já (Pavián), Už, Marino a Bart dál od Vtipa a Lukáše, protože se rozhodli spát na vysokém kameni, pod kterým spal Kule. Po večeri se strhla šišková bitva, která se později zvrtila v únos bot a házení bordelu do ležení. Vždy, když se zdálo, že bude klid, našel se někdo, kdo to znovu spustil. Když to konečně skončilo, šli jsme hledat boty a vyklepávat igelity. A pak DOBROU!

Sobota ráno

Ráno se zopakoval včerejší večer s kamarády šiškou a dobrým hodem, jen v kratší verzi. No a pak jsme šli, šli a šli. V podstatě se nedělo nic extra. Tak ti předávám slovo (nebo spíš tužku), Bart.

Pavián

Sobota – po obědě

Nevím proč, ale takhle krásně blbě jsme si to rozdělili, takže teď je řada na mně. Po obědě, kterej trval až moc dlouho, protože si Marino dělal kuskus, jsme šli asi 100 m, než jsme potkali Petru. Zastavili jsme u nějakých dalších šutrů (já k nim nešla). A pak jsme šli k Bábě. Pro ty, co neví, co to je Bába, tak je to takovej velkej šutrák, vysoký, ale kluzkej, a leze se na něj za pomoci Kuleho a kusu dřeva, který už je tam podle fotek dost dlouho. Na nástěnce Rohlíků (v malý místnosti) je fotka z dob, kdy na Bábu lezli

oni. Potom, co tam vylezli všichni, co chtěli, někteří měli 1 pokus, někteří 2, někteří 4 (Marino), někteří tam vylezli dvakrát, někteří pozadu atd. atd. Schválně, až tam pojedou Kamzíci, kdo to vyleze po ruce.

Pak jsme šli na Dědka. Na ten už se vylézt nedalo a taky se nikomu nechtělo. Pak jsme šli, šli a šli. Žádný zajímavý věci se moc nestaly. Jenom bylo hrozný dusno. Šli jsme na nějaký tábořiště, kam Brouk jezdíval na tábor. Začali jsme dělat tropiko a později večeri. Snědli jsme večeri a šli se podívat do osady Wejminek. Měli to tam hezký. Cestou tam proběhla šišková bitka. Ani nevím, kdo vyhrál. Pak jsme šli hrát Palermo (určitě jsme se shodli, že jsem nejlepší osud) a zjistili jsme, kde je zakletý místo. I když vrah řekne někomu jinýho, stejně zemře ten, co tam sedí. 3 hry a šli jsme spát. Petra četla něco o sýru a já myslela na hermelín. Dobrou.

Neděle

V noci ani nepršelo. Ráno jsme vstali a před snídaní nám řekli, že musíme do-

jít včerejší kuskus. I když nebyl dojeze nej, stejně jsme si dali müsli. Přes Užovo přesvědčování jsme se shodli, že čokoládový je lepší. Po snídani jsme se hádali s Užem, že to má dojít (kuskus, ne müsli). Po dlouhém dohadování a házení šišek ho šel s Marinem vyhodit do lesa. My šli zase do osady, nafotit jí a dělat reklamu na cigarety. Když jsme se vrátili (už jsme měli sbaleno), tak jsme tam posedávali a čekali, než si sbalí Marino s Užem.

Pak jsme šli. Šli jsme po poli, v lese, až jsme došli na nádraží. Přijel motoráček a my nastoupili. Už měl slávistickou roušku a tak mu průvodčí řekl, že musí připlatit. Nakonec víc neplatil a průvodčí mu řekl, že Sparta vyhrála nějaký online zápas. Dojeli jsme do Rakovníka a tam šli na náměstí. Kdo chtěl, tak se prošel. Ještě jsme šli někteří do cukrárny. Pak zas na nádraží a do vlaku, ve kterým se pak málem porvali nějaký dva chlapi. Přijeli jsme do Prahy a konec. Čau.

Bart

Lezení na Babu

Kamzičí družinovka

9.–10. 5. 2020

Vyrazili jsme z nádraží Praha Bubny, Vltavská. A pak jsme přestoupili na jiný vlak, který nás dovezl až na místo (Řevničov, pozn. red.), odkud jsme šli třeba deset kilometrů, kde se od nás odpojil Vinyl. S Tatouchem, Kubou M. a Kaštanem jsme šli hledat vodu, ale našli jsme jen nějakou bažinku, a tak jsme šli dál.

Asi po pěti kilometrech tam byl jen malý potůček, ale nakonec jsme se tam utábořili a já, Kaštan a Kuba M. jsme spali pod plachtou a ostatní v tropikách.

Druhý den ráno jsme se nasnídali a šli dál a cestou jsme se zastavili u docela velkého potoka, kde jsme se naobědvali. Já našel kančí lebku a pak jsme šli dál a ušli asi dva kilometry, kde jsme hráli na pikolu a pak jsme došli na nádraží, odkud jsme stejně dojeli do Prahy.

Pepík

Jáchym v zápalu boje

Cestu si krátíme krátkou (asi 3 hodinovou) šiškovou bitvou

Jarní sraz s Ginkgem

29.–31. 5. 2020

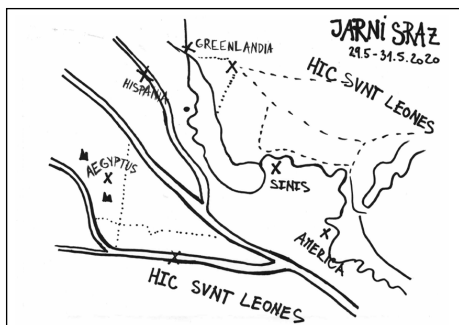
Dneska jsme po vystoupení z vlaku zjistili, že náš přestup nejede a autobus ujel, ale stejně by nás tam průvodčí vyděšen a zmaten našima 8 kolama asi nepustil. Takže máme navíc krásnejch 30 (kilometrů, pozn. redakce). Ani jsme nevyjeli z města, ale co se nestalo, Kulemu se utrhl řetěz, zatím je to podruhé, ale počkejte si na tábor. Hodina opravování, zvedání dlažebních kostek a házení vajíčka a jedem

100nožka pomalu se nořící do bahna

dál. Zbytek dne se nic moc nedělo a v kldu jsme chvíli před setměním našli místo na spaní. Další den jsme podle mýho vstali moc brzo a až na krátký ztracení na křižovatce a ulítnutí mapy, jsme dobře dojeli až ke studánce, kde jsme se potkali s Ginkgařema. Nabrali jsme vodu a vyjeli do tábořiště, kde na nás už čekali Kamzíci. Když dorazili i Ginkgaři (který jsme cestou předjeli), postavily se tropika (*Petra: asi samy?*) a trochu jsme si poleželi, začla hra.

Spočívala v tom, že jsme přebíhali mezi zeměma, plnili úkoly, za který jsme dostávali suroviny, který jsme prodávali v jiných zemích. Mezitím nás starší chyтали. Nejvíc chyтали u Španělska, protože tam byla surovina mandarinky, který pak samozřejmě snědli. Taky byly 2 stanoviště na druhý straně řeky, která se musela přebrodit. No to byla sranda. Tolik bahna jsem

ještě nikdy neviděla. Taky se v něm potom Pavouci řádně vyváleli. Koho by to napadlo, ale poprvý jsem si řekla, jaký jsou Kamzíci zlatička. No ale dívalo se na to hezky. Jejich maminky byly jistě nadšený. Potom byl slavnostňák, kterej připravovali Ginkgaři. Při slavnostňáku proběhlo pár srandiček, kolem pár vlků - pavouků a šlo se spát. Ráno jsme sbalili a vyrazili. Na vlak jsme to stihli jen tak-tak a šťastně dojeli do Prahy. Tak zase příští rok!

Bart

Bandita číhá na břehu řeky

Hlídání tábora – jak jsme neuhlídali sklípek

26. 6.–1. 7. 2020

Spětí Tygry (Lukáš, Marino, Pavián, Už, Vtip) a dvěma Kamzíky (Kaštan, Pepík), mi připadl úkol hlídat tábor tři dny mezi přípravou a začátkem tábora. Dobrodružství přišlo hned v neděli v noci. Po půlnoci přišla průtrž mračen. Spali jsme v budoucím Tygřím týpku, a jako vždy při takové průtrži do něj trochu teklo. Pár Tygrů začalo trochu panikařit, že na ně kape, a usoudili, že ve sněmáku jim bude lépe, tak se začali zmateně stěhovat. Ještě chvíli jsem ležel ve spacáku, že počkám, až ustane nejhorší déšť, a pak se půjdu pro jistotu podívat na potraviny uložené v potoce.

Z rozjímání mne vytrhlo vzdálené plechové brnknutí. V ten moment bylo jasné, že jsem čekal moc dlouho - hrnce se daly do pohybu! Vyskočil jsem ve spacáku ze spacáku, nazul sandále a ve vteřině zkouknul vodu u přechodu pár metrů za týpkem - bylo jasné, že je zle - pře-

chod byl hluboko pod vodou. Vysoký hrnc - „studna“, který se chladil u přechodu, ale zatím stál na svém místě, a tak bylo jasné, že zvuky přišly ze sklípku. Myslel jsem, že je tam ještě chytím, a tak jsem bohužel neobětoval 10 sekund na vytažení té studny na břeh. Rozběhl jsem se ke sněmáku, tam houkl na ještě svítící Tygry, ať mi jdou ke sklípku pomoci, a rozběhl se tam. Na místě nás ale čekal šok: z celého obsahu sklípku tam zbyly jen dvě konve a jeden 10kg jogurt. V mžiku jsem je vyndal na břeh a to už přibíhali Tygři. Volám na ně, že se pokusím věci doběhnout potokem. Spásná myšlenka přišla od Vtipa: s Marinem se rozběhli pod Klepeto a meandrujícím potravinám tak nadběhli. Já s Užem jsme se vydali potokem. Cestou jsme ale našli jen pár zachycených drobností (většinou kilovky tvarohu) a vyházeli je na břeh. Vypadalo to úplně beznadějně. Když jsme

Ilustrační foto ze stavby tábora

ale dobrodili k cestě pod Klepetem, Vtip s Marinem tam už měli nalovenou opravdu velkou spoustu věcí.

Voda stále stoupala a proud začal být nebezpečný. Navíc mi došlo, že odpluly asi dva tucty skleniček s majonézami, a v potoce by tak mohly být střepy. Jako jediný jsem měl sandále, všichni ostatní byli bosí, tak jsem jim nakázal z potoka vylézt a jít varovat zbytek tábora, kdyby se potok úplně vyliil z břehů. Sám jsem se ještě vydal zpátky do tábora potokem. Cestou jsem chytil další a další věci, hlavně obsah „studny“, která mezitím odplavala od přechodu. Hrncem samotný jsem našťestí taky u Klepeta z vody vytáhl. Největší překvapení bylo, že proti mě po chvíli plaval menší nerezový hrnec s netknutým zbytkem šopského salátu od večere, přiklopený pokličkou. Ten jsme večer dali do sklípku, a museli jsme ho s Užem cestou po proudu někde minout, přestože celou dobu evidentně plaval na hladině. Do tábora jsem se proudem probojoval jentaktak a noční dobrodružství tím bylo u konce.

Nemohl jsem dospat, že sna mě budila představa, jak nějaká lesní zvěř ožírá na břeh vyndaný bochník nivy, který jsme pod Klepetem už bez obalu taky z vody vytáhli. Tak jsem brzy po rozbřesku vstal a kolečkem svezl všechn v noci vylovený proviant:

- 11 x 1kg kysaného zelí,
- 14 másel
- 11 x 1kg tvaroh tučný
- 9 x 3kg jogurt bílý
- 4 x 1.5kg zakysaná smetana
- 23 kostek droždí
- 2 x 1kg povidel (proč ty se chladily v potoce, těžko říct)
- 2 x 1kg lučiny
- 1kg pomazánkové máslo
- 2 kusy slaniny, celkem 2.3kg
- bochník nivy - vyloven bez obalu
- vysoký nerez hrnec („studna“) bez poklice
- malý nerez kastrol s poklicí (a zbytkem salátu)
- větší smalt hrnec bez poklice

Rozhodli jsme se, že až voda trochu opadne, uděláme pořádný průzkum dále po proudu, jestli nezachráníme ještě něco. Navečer jsme se vydali až k potůčku vlévajícím se pod Medvídkem. Přestože vody bylo pořád dost, a navíc úplně neprůhledné, našli jsme:

- 2 prázdné přepravky, jednu u klepeta, druhou až u levého přítoku
- 2 kyblíky másel (cca 26ks)
- 3x cca 1kg špeku
- 1kg tatarka
- 1kg kysané zelí
- poklicí od „studny“

Později, v úterý, když se již potok vrátil do normálu, jsme pak udělali ještě jednu dobrodružnou výpravu: došli jsme po cestě až na kraj Malčic a došli potokem až do tábora. Našli jsme ještě několik drobností, jedno pomazánkové máslo hned v těch Malčicích. O co méně bylo při této výpravě zachráněného jídla, o to více jsme si ji užili. Po třiceti letech od svého prvního tábora v Malčicích jsem konečně prozkoumal potok dál než k Medvídkům, a bylo to nebývale vrušující.

Konečnou inventuru, o co jsme nakonec opravdu přišli, pokud vím, nikdo neudělal. Ale zdá se, že toho nebylo moc.

Kromě záchranných výprav všichni pracovali na pelestovkách, stavěli jsme zubříka a posteje. Tygři totiž dostali svolení postavit si už před táborem v týpí a zubříku posteje, pokud si na ně všechn materiál natěží nový a nebudou ho brát z dřevníku.

Z vyloveného salátu jsme udělali omáčku k těstovinám (nebyli jsme si jistí, že do něj nenatekla potoční voda, tak jsme ho nechtěli jíst bez tepelné úpravy). Půlka osazenstva nad ní ohrnula nosy a druhá si čvachtala; akorát jme jí tím pádem dojídali k asi třem jídlům po sobě.

Během hrdinských záchranných akcí i při výrobě postelí byli všichni příma a udělali spoustu práce.

Tábor – Dva roky prázdnin

1.–25. 7. 2020

1. den

Sraz byl tradičně v 5:30 na Hlavním nádraží. Dorazili všichni, kdo měli, tentokrát včetně Brouka. Kule přišel s deskou od dalekohledu. Už zase se jí podařilo zapomenout v klubovně.

Ve vlaku Brouk kouká na Kšandu, který má na batohu přidělané ramínko: „Jé, ramínko na krojovku jsem si zapomněl! To bych si ji hezky pověsil, aby nebyla zmuchlaná.“

Maďal: „A žehličku máš?“

Brouk: „Jo, to mám, a támhle mi Kristián nese žehličku prkno!“ (Ukazuje na Krtečka, který nese desku od dalekohledu.)

Nakonec se ale deska trapně vezla autem spolu s batohama (i když někteří si batoh statečně nesli na zádech).

Týpka jsme postavili celkem rychle, i když Rohlíci museli s Tatouchem převazovat jednu plachtu. A taky nám při stavbě týpek trochu překážel zubřík, ve kterém ale už bohužel měli Lukáš a Vtip postele, takže jsme nechtěli být tak krutí a přesunout jim ho (nějak se letos zapomnělo jedno týpko a Lukáš a Vtip si do zubra, kterým se nahradilo, už na hlídání tábora stihli postavit postele.)

Večer jsme sežrali chleba bez šunky, která byla objevena až pozdě večer, když už nebyl ten chleba a navíc měli všichni vyčištěné zuby, teda kromě Kuleho, který ji ochutnal a říkal, že chutná trochu po potoce. Načež zjistil, že tam mouchy nakladly vajíčka. Šunky bylo ale tolik a vypadala tak vábně, že byly kousky s vajíčky odstraněny a bylo prohlášeno, že je úplně v pořádku. Vinyl, co pak ochutnal kousek bez vajíček, to potvrdil, a rozhodlo se, že se sní následující den ráno.

2. den

K snídani bylo müsli, neboť k šunce vlastně stále nebyl chleba. Pak se šlo pracovat. Např. byla vyslána pátrací výprava vedená Vtipem, aby se pokusila najít jídlo, co uplavalu jednou v noci během hlídání (což je trochu paradox, nicméně na obranu Jírov-

ce a všech zúčastněných je nutno dodat, že sklípek plaval v jednu v noci). Výprava přinesla kýbl od jogurtu a balkánu, obojí dokonale vypláchnuté, a taky pytel slaniny.

K obědu byla kuskusová kaše s trochou zeleniny a kostičkami šunky, která tam vůbec nebyla cítit. Ještěže byly ty olivy.

3. den

K snídani přinesl Brouk rohlíky. Ještě před snídání byla rozcvička, kterou režíroval Oliver. Spočívala v tom, že Oliver tajně určil Josého. Pak všichni chodili, vždycky si poklepali na rameno a zeptali se: „Jsi José?“ a člověk musel odpovědět „jo“ nebo „ne“. Po nějaké chvíli se všichni museli zastavit a ukázat, kdo si myslí, že je José.

Někdo: „To je ale divná hra. To jsi vymyslel ty sám, Olivere?“

Oliver: „Jo.“

Někdo: „No, je to vidět.“

Dopoledne se dodělávaly nějaké práce. Potom, když už měla jít služba do kuchyně, se

ještě dlouho četlo a hrála se hra na nošení zásob na palubu Chrta, ve které byly zapojeny kanystry a hrnec, což ještě víc zkomplikovalo přípravu oběda (kromě toho, že na začátku chyběla služba). Nakonec jsme i přes veškeré úsilí 100nožky a dalších obědvali o hodinu a půl později (mrkev s brambory).

Po poledním klidu odjela 100nožka a Maďal. Pak se hrála hra, kdy byl tým navázán za pas na lano a museli postupně projít několika stanovišti: na prvním vázali uzle, přičemž každý mohl používat jen jednu ruku. Druhé stanoviště byla opičí dráha u přehrádky, kterou připravoval Vinyl, Krtek a spol. a byla dost krutá. Součástí bylo přelézt štafle a pak přejít po kládě přehrádku. Podle toho, že se týmy vracely částečně nebo úplně mokré, soudím, že to nebylo snadné. Kolektivně bylo pak odhlasováno, že Rohlíci musí trasu běžet taky, když si to vymysleli, s čímž víceméně dobrovolně souhlasili. Ke zklamání všech přihlížejících do přehrádky nespadli a navíc měli nejlepší čas.

Petra

Nošení zásob na palubu Chrta

4. den

Ráno se konal první nástup na palubě Chrta, v anglickém (*francouzském, pozn. překladatele*) originále Sloughi, což je výraz pro African Greyhound, tedy opravdu zvíře bližší chrtovi než rackovi, což je druhá varianta jména loď z knížky. Za informací děkujeme Maďalovi, který ji po návratu do Prahy poslal e-mailem. Připojil i návod na stavbu semaforu, leč, než jsem jej donesl do tábora, semafor již stál.

V Malčičích na návsi je kromě pitné vody i signál nezabezpečené Wi-Fi sítě. Tak jsem tam zakončil svou pouť za uplvaným jídlem. Našel jsem jednu nepoškozenou majolku a plastový obal z balení šesti majolek. Cestu po břehu potoka z tábora mohu jen doporučit - je to kus krásné přírody a koryto potoka vytváří několik divokých peřejí. Děti také vyrazily na průzkum, stejně jako hrdinové z knihy, ale o jejich úspěších nemám bližší informace.

Odpoledne získaly všechny děti - plavčíci - námořnické šátky a proběhlo společné focení. Já se nezúčastnil a poprvé litoval, že za čtyři roky v oddíle stále nemám námořnické tričko. Jo a taky jsem slápnul do hrnce s vroucím mlékem. Nic příjemného - naštěstí je potok od kuchyně blízko. Pak se hrála na náměstí vracečka a večer se zpívalo.

Málem bych zapomněl - Pavián se před pár dny seknul do palce a teď to má zalepený. Když to předvádí, posune nenápadně oba své palce vůči sobě a tvrdí, že si kousek usekl. Kamzíci mu na to skočili a „pomáhali mu jej hledat“ v tee-pee.

Teď je 22:00 táborového času a nade mnou se právě Krteček s Pupkem chystají ke spaní na stromě. Vybrali si smrk u přehrádky, kde bydlím. Jsou asi 20 metrů vysoko, tak snad nespadnou.

Brouk

5. den

Ráno jsme měli jáhly, poté se konal nástup. Dopolední program byl jasný: velká hadráková bitva s vlajkami. Potom jsem dělal ozdobné kolečko kolem stožáru za kartičku. Následoval oběd - polévka s rohlíkem.

Po polívce jsme šli iniciály na své šátky. Po poledním klidu jsme šli do Zubčické louže, kde jsme se vykoukali a šli jsme do tábora, kde byla svačina - meloun. Když jsme všichni dosvačili, poslala nás Petra na borůvky. K večeři byly špekové knedlíky.

Pepa

P.S.: Pepa nechal sešít na Šup na lavičkách přes noc, takže jsem ho musel hrdinsky zachraňovat přesunem do kuchyně, který mě stál mnoho sil. Pepík B padá z postele. (Neznámá hrdinná hlídka)

6. den

Ráno byla rozcvička vyběhnout na Spálený. Dnes byla k snídani polenta, potom byl nástup a já si dal mlčení. Bylo bodování úklidu a praxe, my jsme dělali uzle a tam jsem se prokecl a to taktó: Tobiáš mě postavil na kůl, na krk mi dal katovskou smyčku a ptá se: „Pomozte mi pane!“ „Tu smyčku musíte utáhnout! Do @#%!“ (Poník se sám cenzuroval:-), pozn. překladatele)

Potom odjel Brouk. Před obědem jsme hráli hru na obracení želv, tam mě málem uškrtil Kaštan a po hře mi Tonda vyčítal spoustu věcí. A k tomu uškrcení, tak to bylo omylem. Potom byl oběd a začala velká hra, u které se týmy rozdělily na starší a mladší. Náš tým se trápil (proč, to není jasné, pozn. redakce). Potom byla večeře. byly rohlíky a chleba se sýrem. Dále jsme šli do sněmáku na čtení a potom jsme vykopali knihu (deník Françoise Baudouina, pozn. redakce), potom byla večerka a to je všechno z pondělka.

Poník

7. den

Rozcvička. Hrajeme na kočku a myš v bludišti. Pavián nepochopil, kde má stát.

Pavián: „Tak kam si mám stoupnout?“

Vinyl: „Třeba do potoka! Hlavou dolu!“

Dneska ráno byla rozcvička kočka a myš, přičemž většinou byl myš Vinyl, později Kšanda. Hlídka vzbudila nákupčiky pozdě, a tak jsme jen tak tak stihli vydat první várku rohlíků s marmeládou.

Po nástupu, kde Mrkev splnila mlčení, což většina okomentovala tím, že by byli rá-

Kule dostal k narozeninám novou knihovničku od světoznámého skandinávského výrobce sektorového nábytku (Magyal nebo tak nějak se jmenuje)

di, kdyby ho měla ještě do konce tábora, byly povinně volitelné praxe. Kromě normálních praxí, jako je lukostřelba, Bible, plnění Střelky, vyřezávání a opravování Kulecího kola (z čehož se teď stala docela častá kratochvíle - opravený řetěz se Kšandovi vytrhl cestou na nákup, a tak se vrátil s prázdnou), bylo i lezení na strom. Já, jakožto pokusný králík, říkám, že to bylo super, a tímto velice děkuji Pupkovvi za to, že mě nepustil, a Krtečkovi za mentální podporu na vrcholku.)

Po mně na strom lezl Oliver. Nahoru mu to šlo docela snadno, ale tam to haslo. Po deseti minutách přemlouvání, dost váhání z jeho strany a několika hláškách, které do Šupu dávat nemohu, se konečně odhodlal, pustil se a cestu dolů si myslím užil. Dole nám pak asi 100krát opakoval, že se cítí trapně, že to nic nebylo. Nechť je toto poučení pro všechny budoucí lezce.

Po smažácích jsme hráli IQ0. Zbytek odpoledne byl docela volnej. Kamzíci rozdělali oheň ve Sněmáku a šlo se zpívat. Večer bylo čtení a pak noční hra, při které jsme

měli nosit „náklad“ od petrolejky k petrolejce a mezi tím nás chytali piráti. Vyhrál Vtip s třiceti bodama. Piráti se v chytání hodně vyžívali a tak na tudle noc dlouhou nikdo z nás nezapomene.

Zatímco my běhali s nákladem, menší Kamzíci šli s Vandou ke křížku a vraceli se zpátky sami. Po přepočítání a vyhlášení bodů se šlo spát. **Bart**

8. den

Ráno jsme vstali jako každý jiný den a šli na rozcvičku. Rozcvička byl jelen a myslivec nebo jak se to jmenuje.

Pupek vysvětlil pravidla.

Bart: „Ale to jelen nikdy nemůže vyhrát!“

Pupek: „Takže Bart je jelen a hrajem!“

Před nástupem:

Oliver: „Vinyle, řekni mi zkoušky.“

Vinyl: „Zkoušky.“

Oliver: „Ne, tak mi řekni body.“

Vinyl: „Body.“

K snídani byl porič a rizoto ze včerejší večeře. Po nástupu byly praxe. Už dostal skvělou vůli: musí do večerky nosit s sebou vztyčenou týpiovku (později dostala jméno Lucka). Když sedí v týpku, tak z něj kouká tyč s rukou.

Kule: „A teď přinese každý tákhle velkou otýpku dřeva.“

Už: „A jak to mám asi udělat?!“

Kule: „Tak třeba přines nějakou kládu.“

Už se podívá na svou týpiovku.

Kule: „Ale tuhle ne!“

Oliver: „Vymysleli jsme pro Tobiáše nový přezdvíky - Bolek a Lolek.“

Kule: „A kterej je kterej?“

Pupek: „To je jedno, stejně se to bude plést.“

Kaštan má pyromana a stříhá si s Tondou. Tonda dal nůžky.

Po obědě se stavěly vory. Velký vor měl uvést hořící oheň přes celou přehrádku, což se všem týmům povedlo. Malé vory, které měly uvést kámen, byly méně úspěšné. Po večeri i před byla sauna a k večeru

Copak štafle, ale přehrádka!

se hrálo Palermo, při kterém se sám vrah X'anda přiznal, že vraždil v lázních.

Sedíme v týpku. Už sedí ve vchodu s týpiovkou - Luckou.

Už: „Jau, mě z ní hrozně bolí ruka, jak jí furt držím.“

Vanda: „No, vybral sis těžkou holčinu, Uži, no.“

Kule: „Hm, lepší než lehká holčina...“

Už: „Au, jau!“

Vinyl: „To je domácí násilí!“

Tonda říká obžalobu, která je dost zmatená a komplikovaná. Ostatní se tváří, že to nechápu.

Tonda: „Já už to taky nechápu. Já jsem si to chápal v hlavě...“

Oliver: „Probouzí se vrah číslo 2.“

Někdo: „To můžeš rovnou říct Kšanda.“

Kšanda: „To je kampaň!“

Oliver: „Jáchyme, ty chceš zabít Tonda. Proč?“

Jáchym: „No, já nemám žádný obvinění. Já prostě chci, aby umřel.“

Někdo: „Kiki ještě žije?“

Oliver: „Jo.“

Někdo: „Já bych ho zabil...“

Teď budím ke křížku a zatím 1 úspěch a 1 neúspěch.
Oliver

9. den

Ráno jsme se vzbudili a k snídani byla krupička. Někteří jedinci si dávali kuře na paprice, které zbylo z včerejší večeře. Po snídani byl nástup, na kterém se oznámily družinovy. Tak jsem se nadopovala práškama a vyrazila s Prokopem a Šimou. Momentálně si dáváme krátkou pauzu na téčku, protože je mi poměrně špatně a mám dojem, že každou chvíli vyzvracím svou duši. Jinak všechno fajn). Je fakt hodně dusno a asi se schyluje k bouři.

Mrkev

9. den – družinovka SkoRo

Zápis jsem přebral já, protože Mrkvi bylo blbě. Zastavili jsme na oběd nad Sedlicí, poté

jsme šli dál. Plánovali jsme dojít na Lovešické rovně, ale Mrkvi bylo blbě, takže jsme zastavili kousek za Osekem v lesíku u louky. Postavili jsme si tropiko a dali si do něj naše věci a pak jsme objevili přímo uprostřed tropika mraveniště, takže jsme ho museli přesunout. Potom jsme si udělali masné miláno.

Šimon

9. den – družinovka Tygrů

Dneska ráno bylo oznámeno, že jdeme na družinovky. Po asi hodině přípravování jsme vyrazili. Docela rychle jsme došli k přítoku Černé do Malše. Cestou jsme se zastavili na oběd na louce a přečetli jsme si jednu kapitolu legendy. Když jsme došli k tomu přítoku, zjistili jsme, že tam není brod. Po půl hodině prozkoumávání terénu jsme nakonec přešli (*Petra: brození bylo docela dobrodružný, voda sahala na stehna a byl celkem proud*). Nějaká paní nám poradila kudy, a šli jsme dál. Cestou jsme shromažďovali hlášky ze včerejšího Palerma.

Šli jsme se podívat ke zřícenině hradu, ale nakonec jsme nešli dovnitř. Tam jsme nadávali na Skauty (*Petra: já ne, ale Tygrům se nějak nelíbily jejich kroje*:)). Pak jsme šli dál. U něja-

První nástup v námořnickém na palubě Chrta

Kolik se na pálavu vejde námořníků, než se potopí? (spoiler: někdo vytáhl špunt)

kého pána jsme si nabrali vodu a prej, že tam před náma prošla nějaká skupina. Vinyl?

Šli jsme dál a za chvíli jsme došli na staré skautské tábořiště. U skalky kousek od

nás prej někdo umřel při táborové hře. Ještě, že u nás je jen skalka a na tu se blbě leze. Udělali jsme miláno, objevili dvě mraveniště v tropiku, a šli spát.

Kamzíci si na družinovce počínali vskutku bezhlavě

10. den

Ráno jsme vstali, zabalili a šli na autobus do Kaplice. Cestou jsme se zastavili na oběd, na koupání v přehradě a na čtení legendy. Nasedli jsme do autobusu, tam málem zaspali zastávku, a dojeli do Zubčic, kde jsme se zastavili v krámku a šli do tábora.

V táboře jsme už čas trávili každý posvém. Já jsem si sedla do Vtipovo hamaky, ze které se mě snažil vyhnat tým, že mě polil. Tím se rozpoutala válka mezi Markovejma a Boháčovejma. Trochu jsem to zklidnila, ale co se nestalo, X'anda zase poštvál Kamzíky, ke kterým se přidal Vinyl, a rozpoutala se vodní bitva. Byla zima, a tak se ukončila asi po čtvrt hodině. Večere.

Nic tak zvláštního, jen začalo pršet. Po pár minutách jsme se rozhodli, že potřebujeme udělat protipovodňový opatření. Vynosili jsme sklípek a kluci sundali pár klád z přehrádky. Všichni si průběžně kontrolovali liningy. Do pár postelí teklo. Vykopali jsme kanálky, rozvrhli hlídky a šli spát. Během noci prej hladina stoupla až ke kuchyni.

Hlášky: Vinyl přichází do holčičího týpka v plavkách (kvůli dešti a sundávání klády v přehradce) v ruce nese motyčku na kanálky. Když celý mokrý a polonahý vstoupí, ozve se (Mrkev): „Mmm sexy.“ (Prý to bylo na tu motyčku).

Bart

10. den – družinovka SkoRo

Ráno jsme nic nedělali, protože Mrkvi bylo stále zle. Kolem 14:30 jsme se vydali do táboru. Během oběda:

Šimon ukazuje na máslo: „Podej mi řezač.“

Šimon vyhrožuje, že bude šňupat provensálské koření.

Pedro

10. den – večer

Když jsme se vrátili z družinovek, bylo ještě chvíli šílené vedro, ale věděli jsme, že za chvíli nastane apokalypsa. Vinyl a spol vyvolali i přesto vodní bitvu. Pěkná blbost. Pak konečně pískli večeri. Došli jen ti, co přišli suší.

A pak to přišlo. Nejdřív hřmělo a blýskalo se a pak začaly padat trakaře. Jsme zalezlí v týpku a zjišťujeme, kde všude máme špatně udělaný lining. Není to tak hrozný. V místech, kde to crčí, si Kule myje ešus.

- 20:00 Ve vchodu našeho týpka se začíná tvořit rybník.
- 20:05 Evakuace sklípku (všechno je vyskládáno na kuchyňský pult)
- 20:07 Rybníček se tvoří taky pod Kulecím postelí a u koše na pečivo. Vinyl začíná panikařit (jeho postel je dost nízká).
- 20:10 Kule podává Vinylovi motyku.
- 20:11 Vinyl kope mělké kanálky a svádí vodu z rybníčků pod svou postel.
- 20:12 Vinyl objevil pod svou postelí díru od krtka a svádí vodu do ní.
- 20:15 Pod Kulecím postelí už proudí slušná řeka.
- 20:16 Vinyl hlásí, že krtčí díra přetekla.
- 20:17 Kontrola potoka pomocí kolíčku na břehu. Voda stoupá hodně rychle. Vinyl běhá venku a nadšeně volá: „Budeme se stěhovat! Budeme se stěhovat!“

Mezitím proběhlo sundání klád z přehradky. Přivazuju si pohorky k posteli. Kule říká, že to je dobrý, že kdyžtak odplavou i s tou postelí. Lukáš, který odběhl s Kulecím deštníkem se podezřele dlouho nevrací. Přemisťujeme vše, co je pod postelemi, na poste. 20:30: Jedna noha našeho týpka už je v potoce. Vinyl hlásí, že potokem prohučela kláda. Ptám se, jestli byla z přehradky. Prý ne, byla větší. Kluci jdou sundat lávky. Ta hlavní je našťestí dost vysoko.

Jedno z mála suchých míst je latrína. Nemám čelovku (zapomněla jsem ji na družinovce), tak chodím po táboře s petrolejkou. Je to romantický. Potok za naším týpkem navíc hučí a šplouchá úplně jako moře. Voda pořád stoupá. Za chvíli možná budeme mít i ten ostrov. Legendu tedy dodržujeme znamenitě.

Asi 21:15: Stále prší. Jdu sundat vlajku. Je totálně nacucaná. Ždímat ji mi ale připadá nedůstojné. *Petra*

11. Den

Ráno přšelo, a tak jsme zůstali ve spacácích, než nás zapískali na porridge. (*Pet-*

Čekání na tmu (a kometu)

Lucka asi potřebovala zchladit

ra: Ve sněmáku není dřevo, tak jsou všichni buď zalezlí v postelích, u kuchyňských kamen, kam se ale moc lidí nevejde, nebo u nás v Kulecím týpku. Naštěstí na Kuleho posteli. Netuším, co budeme dělat. Asi psát dopisy. Pavián poslal domů odpadky, protože je neměl kam vyhodit.)

Dneska bude slavnostňák. Dopoledne bylo uvolněnější, hlavně se dělaly řízky. Na oběd přijel Věšák s Luckou (Bundou). Čert jsem já. Mám trochu neschopnou družinku, a tak by asi bez Robina a Vynyla slavnostňák vůbec nebyl. Všechno bylo mokré, takže rozdělat oheň a usušit chrundí byla docela fuška. Nakonec se povedlo. Slavnostňák se zapálil a začalo se zpívat. (Párkrát skoro sice zhasl, ale přežil.) Vyhlásily se průběžné body a bylo. Po zboření panáka proběhlo zhruba-půlnoční překvapení piškotovo-jogurtová dortovéc. Bylo to dobrý. Lidi pomalu odcházeli a já šla nakonec taky. **Bart**

11. den – odpoledne

Hraje se Městečko Palermo. Oliver: „Chce někdo někoho obvinít?“

Pepa: „Já chci obvinít Pedra!“ (Zvedne se a vykročí.)

Oliver: „A kam jdeš?“

Vynl: „No obvinít ho, ne?“

Už - Osud (v ruce má násadu od krumpáče - kdo má hůl, může mluvit): „Určuju vrahy. Poklepu jim na hlavu.“

Věšák: „Hele a klepeš tím krumpáčem?“

Někdo: „Já bych zabil Olivera.“

Mrkev: „Jo, Oliver je divnej.“

Věšák: „To s tou hrou ale nesouvisí.“

Už - Osud: „Vrah zabil...“ (Smích)

Přihlízející mrtvoly: „No ten to teda zabil!“

12. den

Ráno byl posunutej budiček kvůli slavnostňáku, co byl včera. Ke snídani byla krupička. Po nástupu byly praxe. My (Tygři) jsme měli s Oliverem odhad a odhadovali jsme tíhu kamene a délku klacku. Po praxích byl oběd (zelňačka) a odjel Vynl, Kule a Petra do Prahy. Po krátkém poledňáku se hrála hra v okolí tábora. Ve sněmáku byly nápovědy na různá místa, kde budou skleničky s čísly 20-1, a kdo tam přijde, tak si vezme nejvyšší číslo, co tam je. Místa byla: Jahodovka, křížek, mostek, těčko, vidlička a louka nad Medvídkem. Řeklo se, že kdo nedonese 6 čísel, nedostane večeri. Api donesl jedno číslo a pak se na to vykašlal a tak jsme mu tvrdili, že budou řízky. Nakonec byl smažený celer a smažená mrkev. Večer jsme ještě hráli Palermo.

Už

13. den

Ke snídani byly rohlíky s marmeládou. Po ní byl nástup a Tatouch, kupodivu Tatouch, zahájil trináctý den tábora. Na oběd už se nepamatuju. Po obědě byla hra, při které jsme získávali body do dražby. Po svačině byla dražba. Už měl zvláštní strategii, dražil věci, co nám byly úplně na nic, za hrozně moc bodů, takže jsme skončili s cibulí, instantními knedlíky, vajíčky, sýrem a olejem. Nakonec jsme pak pekli placky (z těch knedlů). Kaštan tvrdil,

že na jídlo pro jednoho člověka je potřeba plná zavařovačka soli.

Kaštan: „Jdeme dřepovat sůl“. Tatouch ukazuje na plnou sklenici soli. Kaštan: „To je málo“.

Večer se hrálo palermo. Pak byla večerka a Tatouch kupodivu ukončil třináctý den tábora.

Api

14. den

K snídani byl poryč. Pak byl nástup. Dal jsem si zkoušku jednorukost a pak bylo bodování úklidu. Pak se rozpršelo a Tatouch nám přečetl legendu. Pak se uskutečnila hra, ve které jsme pantomimou předávali zprávu. Pak se hrála ještě jedna hra jménem Mravenci v medu a pak byl oběd. Bylo rizoto. O poledním klidu se zas zapískalo a Vanda uložila úkol udělat scénku. V naší jsem dělal nemocného a z toho jsem zešílel a hledal zlaté prasátko.

Pak jsme odešli hrát kolíky. Náš tým vyhrál 6:0. Pak jsme se vrátili a dali si svačinu. Pak jsem se flákal, pak byla večere - topinky se sýrem. Pak nás zavolali, že se bude hrát předsedávaná a Palermo. Pak byla večerka.

(autor neznámý)

15. den

Začátek patnáctého dne ohlásila Bart svým tichým budíčkem. Když konečně všichni vylezli, Oliver začal svou rozcvičku - čištění zubů. Podle jeho povelů jsme si pečlivě vyčistili každý kout úst a došli si pro snídani. Ke snídani byla mnohými nenáviděná polenta, ale všichni byli rádi, když zjistili, že jim Mrkev myje ešus. Měla totiž vůli tři dny umývat všem po každém jídle ešus. Po nástupu a bo-

dování úklidu bylo čtení. Před obědem byla velká hrátko - přebíhání pole s konví. Nejlepší dopadli modří, hned po nich žlutí a potom bílí a červení. K obědu bylo všemi oblíbené miláno, avšak některým se znechutilo po uslyšení řeči, že jsou v něm houby. To se však po chvíli ukázalo, že není pravda. Pravda ale byla, že služba po otevření jedné ze sklenic protlaku spatřila pod víčkem pavouka s vajíčky. Ke konci poledního klidu se začalo odcházet na půldenní výlety. My (Marino, Už, Pavián) jsme šli přes Rojov do Zahradky a zpět. Svačinu jsme si dali na balkoně u Brusnických chalup. Těsně před naším odchodem ze zastávky nás došli Kamzíci v čele s Pupkem, ale nešli s námi, šli totiž naproti nově přichozím - těm, kteří přijeli na posledních deset dní tábora.

Když jsme se vrátili z výletů, čekala na nás večere - čočková polévka s rohlíkem. Po večeri začalo poprchávat, takže se většina přesunula do sněmáku na předsedávanou a Palermo. Za chvíli jsme ze venku slyšeli pískání, vyšli ven a začali zpívat večerku.

Hraje se Palermo - Krteček: „Já jsem Katány a vrahové jsou Vinyl a Kaštan!“ Tobiáš: „Já jsem opravdovej Katány a Kristián se

Ještě nezhasínej!

mě snaží napodobit a vrah je Kaštan a Vinyl.“ Oliver: „A já jsem opravdickej Katány a vrahové jsou ty dva!“ Po chvíli se hlasuje pro Vinyla. Někdo: „Tak když to říkaj tři Katáni, tak to asi bude vrah!“ *Marino*

16. den tábora

Po pár dnech měl opět budiček Vinyl. Potom byla rozcvička se třema frisbee. K snídani byly jáhly, potom nástup a praxe. K obědu byly špekové knedlíky a začalo lít jako z konve. A přšlo a přšlo a přšlo, proto šli všichni do sněmáku. Ale ještě předtím se nás Kaštan snažil vykouřit tím, že zavřel chlopnovky. Pak se hrálo Riskuj. Vyhráli červení. Bohužel si víc nepamatuju :(

Poník

17. den

Dneska byla k snídani pohanka. Úplně skvělá, nejlepší, nejchutnější snídane podle úsudků mnoha lidí. Já dostala vůli za každý zápor udělat 30 dřepů, a tak to bude velice pozitivní zápis (zpráva z budoucnosti: neu-

X'anda to neustál

vůlila jsem). Po nástupu jsme šli sekat dřevo a pak na borůvky. Vanda mě nacytala tím, že sem na otázku: „Chceš jít na borůvky?“ odpověděla popravdě. No tak jsem si zacvičila. K obědu byly borůvkový knedlíky. Byly fakt dobrý, mnohem lepší než ty první tenhle tábor. Pak byl polední klid. Trochu mrholilo, a tak jsme kravili ve sněmáku. Po poledním klidu jsme hráli takový špalíčky, stojíš na nich a házíš hadráky po druhým týmu. Pak bylo zase volno. Přijel Brouk, byla svačina a šla se vařit česnečka. Byla fakt dobrá a Vinyl je na ni dost hrdej. Pak se hrálo ve sněmáku a šlo se spát.

Bart

18. den

K snídani byla krupička. Dopoledne přšlo, takže jsme nic moc nedělali. Já osobně jsem spal, takže nevím, co dělali ostatní. K obědu bylo zase kuře na paprice. Bylo to docela dobrý, až na to, že to bylo trochu tekutý. Po poledňáku byly praxe. Já jsem šel na uzly ke Kristiánovi. Potom byla večere. Už nevím, co k ní bylo. Po večeri hrozně lilo a málem stoupla voda až za sklípek. Nakonec to bylo v pohodě. Pak jsme šli spát. (Omlouvám se, že je to naškrábaný. Píšu to skoro ve tmě.)

Už

19. den

Ráno byl velkej slejvák. Vinyl, Vanda, Pupek a Robin sjeli přehradku na pálavě. Po obědě přijela Petra a začali jsme jí vyprávět, co se stalo. Bylo docela hezky (jenom bylo bahno).

Kuba M.

20. den

Ráno byla normální rozcvička a snídane. Předpokládám, že něco patlavého. Bylo bahno a asi náká kaše. Potom proběhla slíbená hra - pozorování zvířat. Rádci běhali po muldičkách, vydávali různé zvuky, žrali různý nejedlý věci a navzájem se naháněli nebo naopak spolu tancovali. My se snažili zjistit tydle vlastnosti. Nakonec to dopadlo třeba tak, že Robin křičel „rííí“, žral mech a tancoval s Kristiánem. Nebo Pupek jódloval a naopak Kristiána naháněl.

Pak trochu sprchlo a byl oběd. Po obědě byly povinně volitelný praxe a zbytek večera byl volnej.

Řešíme, že Pepovi uplavala bota, a co s tím.
Bart: „Já bych to nechala plavat...“

21. den

Ráno střídavě poprchávalo a tak se nic nedělo, jen se četlo. Odpoledne proběhla hra, při které jsme se snažili v draku vyletět nahoru nad ostrov, rozhlídnout se, poslat dolu zprávu o tom, že je Walston ještě na ostrově, a doběhnout s ní do tábora. Jinými slovy jsme lezli na strom, mluvením do dvou kelímků jsme se dorozuměli a pak s tím běželi za Petrou do kuchyně. Po týdle hře jsme šli na Chrta a začaly námořnické radovánky. Běhali jsme mezi stanovišti, plnili úkoly a za ně dostávali body. Za ty jsme si mohli koupit dobroty nebo po hře vydražit poukázku na různý věci, jako byla snídaně do postele nebo Gran-ko po jídle. (Petra: Nejozácnější kartičkou bylo „Nemusí vstávat na budíček + snídaně do postele.“ *Teď se ale zatím (jako už jedna z posledních poukázek) draží „Nemusí vstávat na budíček, až na snídání.“ Vydražil ji Pavián za všechny své úspory. Někdo: „A proč sis ty prachy nenechal na tu snídání do postele?“ Pavián: „Já bych si akorát pokydl spacák, jak se znám...“*) Zbytek večera se nic zajímavého nedělo. **Bart**

Pepův nedobrovolně vypěstovaný knír

Letos jsme měli na táboře o kolečko víc

22. den

Mrkev s Vynilem vzali Uzlíka za ruce a nohy a chtějí ho rozhoupat. Přijde Kšanda a sedá si na Uzlíka.

Mrkev: „Hej to asi ne, vždyť ho praskneš!“

Slavnostňák:

Pedro, Šíma, Mrkev a Už představují úkoly, které plnili během závěrečňáku.

Mrkev: „No, my jsme měli uplést provaz z trávy, kytek a tak... Aby unesl jednoho z nás. A unesl Uže. Ale teď je už teda trochu rozpadlej...“

Někdo: „Cože? Už je rozpadlej?“

24. den

Odjezd. Sedíme ve vlaku. Kašpar (ukazuje na symbol nouzového úniku na okně): „Hele, támhle jsou pokyny, co dělat, když se nudíš ve vlaku. Vezmeš to červený kladívko a praštíš, jak jsou ty šipky...“ **Petra**

(Redakce: Zápis ze závěrečňáku bohužel Marino nedodal. Závěrečňák byl docela dramatický, neboť se na něj vyrazilo dost pozdě. Na stanovištích byly různé úkoly, nejzajímavější byla asi plavba na pálavě na rybníce Cikán. Na tábořiště došli týmy už pozdě v noci, v nohách mnoho kilometrů. I přes to byli ale všichni ve veselé náladě. Následující den pokračovaly stanoviště. Pak jsme u křížku dlouho čekali na Mrkev, Šímu, Pedra a Už, kteří měli ráno jinou trasu. Když konečně přišli, byla bitva o Francouzovu jeskyni - tábor. Nakonec se týmům (hrály spolu) podařilo všechny štrápce ukořistit a pobít všechny zloduchy Walstnovy bandy - rádce.)

Atentát na Heydricha – celoroční hra Tygři

Tygři během roku absolvovali výsadkářský výcvik ve Velké Británii, aby byli připraveni na operace v protektorátu, kterými byly jejich skupiny Silver A, Silver B a Anthropoid pověřeny.

Jednalo se o několik zkoušek. Za účast na výcviku (schůzkách) byly účastníkům vypláceny britské libry, za něž si pak kupovali nutné vybavení k výcviku (účast na zkouškách byla podmíněna vlastnictvím určitého vybavení), a také z vydělaných

peněz zaplatili letoun Halifax, který je následně nad Československo odnesl.

Zkoušky:

Šifrovač - šifry, morseovka

Střelec - střelba ze vzduchovky

Přežití - vázání uzlů, určování rostlin

Parašutista - bezpečný seskok padákem

Orientace - orientace v terénu (zkouška nakonec neproběhla kvůli neodkladnému odletu parašutistů k výsadku)

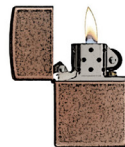
shirt [ʃɜ:t]

compass [kəm.pəs]

cap [kæp]

lighter [ˈlaɪtə]

backpack [bæk.pæk]

boots [bu:ts]

flask [flɑ:sk]

watch [wɒtʃ]

pistol [ˈpɪstəl]

helmet [ˈhelmt]

parachute [ˈpærəʃu:t]

Sten gun [ˈSten ɡʌn]

knife [naɪf]

grenade [grəˈneɪd]

chocolate [ˈtʃɒk(ə)lɪt]

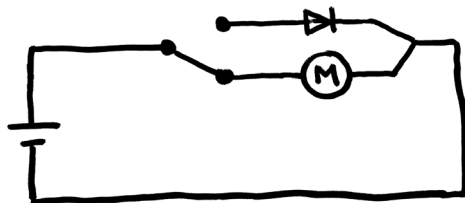

gas mask [gæs mɑ:sk]

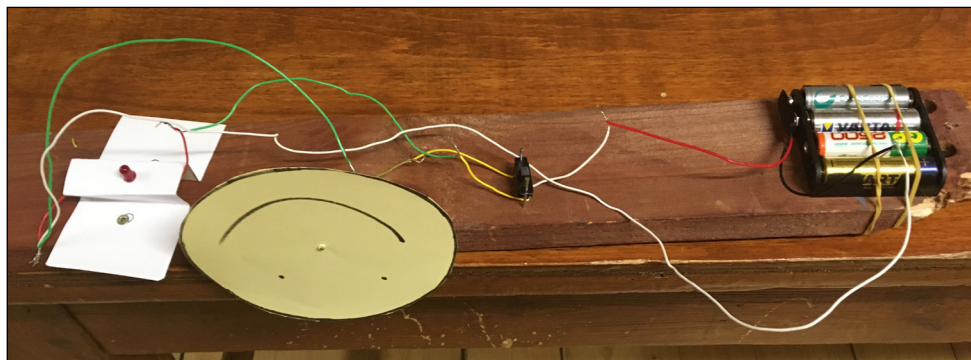
Stavba vysílaček Libuše a Růžena

Stavba, uschování a provoz vysílaček byla úkolem skupin Silver A a Silver B. Skupina Anthropoid se nicméně této schůzky také zúčastnila a stavěla svou vysílačku také.

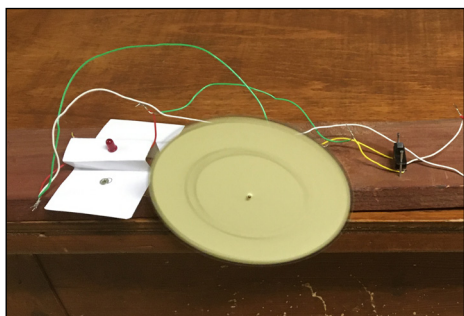
Zvítězil tým, který jako první dokázal z daných součástek (zdroj, dioda, elektromotor, spínač, obvod - drátky) podle plánu sestavit a spájet funkční vysílačku. Vyhrála skupina Silver B (Bart, Kašpar a Api).

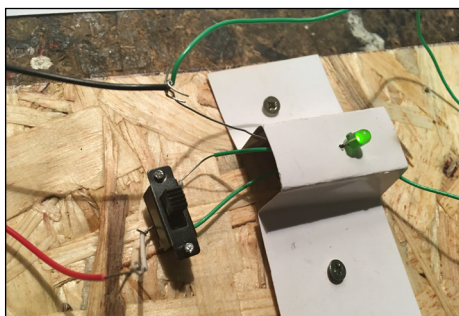
Vysílačka se zapínala spínačem - buď svítila dioda, nebo běžel elektromotor

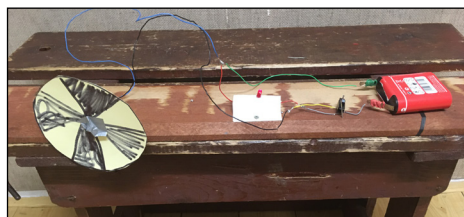
Vítězná vysílačka Růžena ve stand-by režimu (před zapnutím)

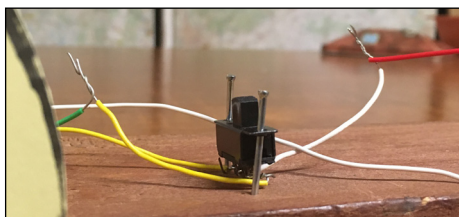
... a po zapnutí (sláva, točí se!)

Spínač a dioda

Vysílačka skupiny Silver A

Na detaily není v boji čas, hlavně když to funguje

Zkouška parašutista, komiks a šifra

Parašutistu představovalo syrové vajíčko. Úkolem bylo postavit takový padák nebo konstrukci, aby se parašutista při sesku (z hradeb) nezranil (nepraskl). Povolené materiály na výrobu padáků byly:

Balónky, špejle, papír A4, gumičky, metr izolepy, bavlnka, igelitový sáček od chleba.

Pokud vím, zkoušku parašutisty nakonec všichni úspěšně splnili.

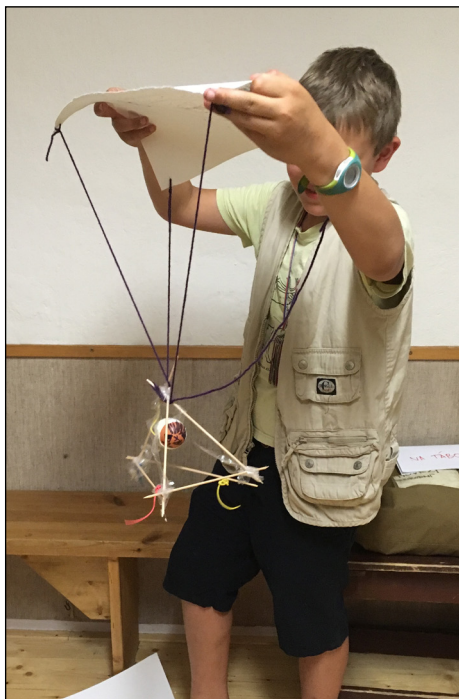
Parašutista musel „koukat“

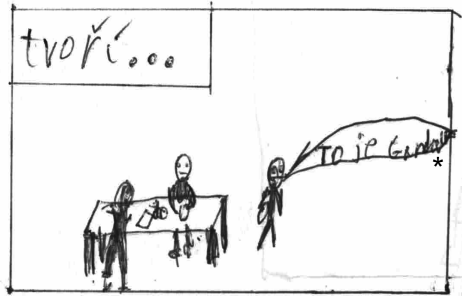
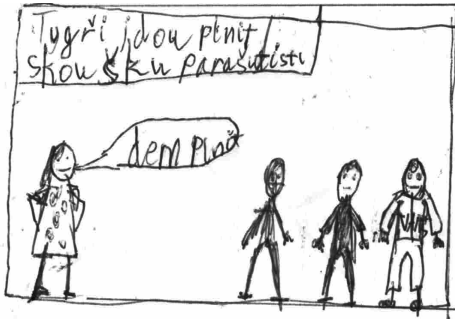
Marino spoléhá na balónkový padák

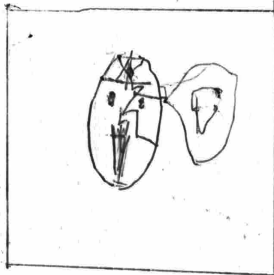
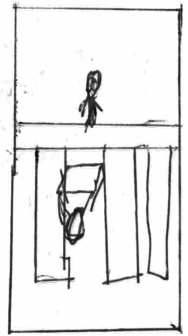
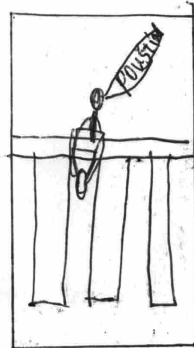
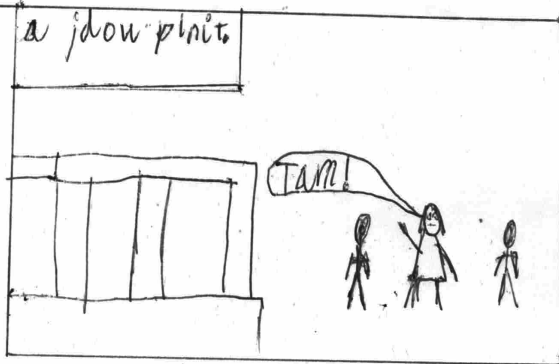
Paviánův parašutista překvapivě taky přežil

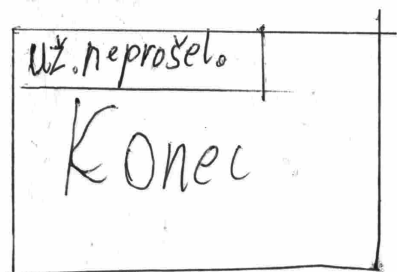
Apiho parašutista „Gandalf“

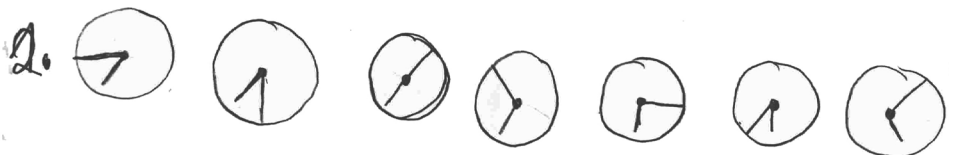
* Gandalf

* Gandalfy

A pi

Situace v Československu (1938–1942)

Po Mnichovské dohodě

Po podepsání Mnichovské dohody se německé gestapo zaměřilo na absolutní rozložení československého vojenského zpravodajského aparátu. Plukovník František Moravec začal tajně organizovat přeložení zpravodajského aparátu do ciziny. Již na podzim roku 1938 ho navštívil britský vyslanec a styčný důstojník britské Intelligence Service (IS) major Harold Gibson s nabídkou, že by mohl zajistit odvoz vybraných zpravodajců do Londýna. Na počátku března 1939 dostala zpravodajská služba informaci od agenta A 54, že očekávaná okupace českých zemí proběhne v nejbližších dnech, později bylo agenty oznámeno datum obsazení 15. března 1939.

František Moravec začal plánovat operaci Transfer. Vydal se na základnu roztřídit zpravodajský materiál. Nechtěl nechat gestapu k dispozici žádné důležité archivní spisy. Plukovník a dvanáct dalších důstojníků odletěli do exilu odpoledne 14. března. Den na to bylo Československo obsazeno.

Naši vojáci v zahraničí

Po 15. březnu 1939 se na západě začal utvářet zahraniční odboj, reprezentovaný Edvardem Benešem, v téže době se stále nacházející v Chicagu. Po příjezdu zpravodajských důstojníků napsal František Moravec Benešovi dopis, že se zpravodajská skupina přesunula do Londýna a je zde plně připravena dát se do jeho služeb.

Po pádu Francie a po nastoupení Winstona Churchilla do čela britské vlády se Benešovo postavení v exilu zlepšilo. 21. července 1940 byla uznána československá vláda na území Velké Británie. Předsedou prozatímní vlády se stal Jan Šrámek, ministrem zahraničí Jan Masaryk, ministrem národní obrany generál Sergěj Ingr.

Vznik SOE a Zvláštní skupiny D

Správa pro zvláštní operace vznikla v červenci 1940 na popud britského premiéra Winstona Churchilla a jeho projektu „Podpalte Evropu“. Právě Československo se mělo stát jednou ze zápalů pro svůj průmyslový potenciál a dopravní síť. Orga-

Mapa Protektorátu Čechy a Morava - šrafované části jsou Sudety (autor: Petra)

nizace měla narušovat nepřátelské plány a zázemí formou vyvolání neklidu, způsobením škod, narušováním výroby a dopravy, měla škodit v týlu nepřítele svou zpravodajskou, sabotážní a diverzní činností včetně řízeného bombardování, podněcováním stávek či povstání.

Nově se utvářející instituce byla pojmenována Special Operations Executive (SOE) a definována jako organizace pro koordinaci veškerých akcí namířených proti nepříteli v zahraničí. Nejvíce zajímavou skupinou, která měla být organizací SOE vycvičena, byla Zvláštní skupina D, která vznikla s cílem vysílat do okupovaných zemí vycvičené vojáky, aby provedli speciální operace.

V květnu 1941 bylo k výcviku přihlášeno již 471 dobrovolníků z řad československých vojáků. Ideálním uchazečem se stal československý voják, svobodný a bez závazků, který musel projevit svou statečnost, být psychicky vyrovnaný měl být běžného vzhledu, aby na sebe nijak nepoutal pozornost, ve věku do 30 let v naprosto skvělém zdravotním a fyzickém stavu s velkou dávkou inteligence.

Výcvik se dělil do několika fází:

Preliminary Course, kde se měla ukázat fyzická jednotlivých dobrovolníků a také zdravotní způsobilost. Druhá fáze výcviku se dělila na kurz útočného boje (*Assault Course*) a na parašutistický kurz (*Para Course*). Po absolvování *Assault Course* a *Para Course* probíhal dokončovací kurz (*Finishing Course*), který se přizpůsoboval podle daného úkolu po vysazení v protektorátu.

Assault Course

Kurz útočného boje trval po dobu čtyř týdnů. Jednalo se o speciální výcvik pod patronací SOE ve výcvikových střediscích zřízených na odlehlém venkově Skotska

Seznam výstroje, který měl mít každý voják poslaný do speciálních kurzů s sebou, zněl: ocelovou přilbu, úplnou masku, plášť, modrý pytel, zimní rukavice, šle, spinky, dva kusy battle dressů, dva páry šněrovacích bot, tělocvičné střevice, čepici, odznak na čepici, dva kusy letních spodek,

Protitankový granát 73 MK.1 (autor Kašpar)

dva kusy zimních spodek, dvě vlněná trika, soupravu šicích potřeb, svetr, tři košile, čtyři páry ponožek, dva ručníky, tělocvičné triko, tělocvičné kalhoty.

Výcvik probíhal denně od 9:00 hodin do 19:30 hodin s přestávkami na oběd a čaj o páté. V den, kdy se do výcviku zařadily i noční pochody, probíhala cvičení až do druhého dne. Výuková osnova byla sestavena z předmětů destrukce a sabotáž, které instruktoři věnovali 80 hodin praktické a teoretické výuky o manipulaci s trhavými, granáty a dalšími zápalnými látkami.

Během výcviku probíhala též praktická cvičení, kdy měli vojáci za úkol zničit určitý objekt, provést průzkum daného objektu, zmocnění se objektu a následně provést jeho destrukci.

Základem *Assault Course* byl tvrdý tělesný trénink, kterému se po destrukci věnovalo nejvíce času. Každé ráno probíhaly náročné a intenzivní půlhodinové rozcvičky, následovaly běhy na různé vzdálenosti, skoky, kotouly, šplhání po lanech i stromech. Učili se také judo, karate a způsobu tichého zabíjení a boji zblízka, kde se naučili, jak zasazovat smrtelné rány pouze rukama, nohama, hřbetem ruky, učili se bojovat i bránit se pomocí nože, naučili se, jak srazit protivníka k zemi a byli poučeni o způsobech škrčení rukou, oděvem

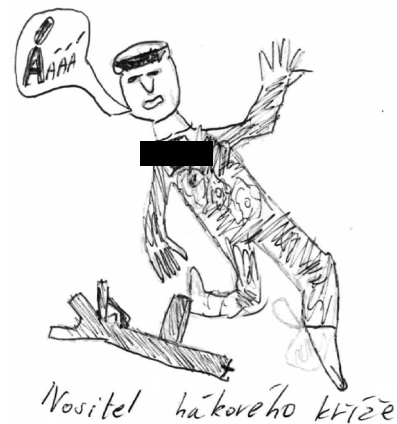
či pomocí smyčky. Boj zblízka se zpočátku nacvičoval ve cvičebním úboru, po získání základních dovedností vojáci bojovali v uniformě a s maskou na hlavě.

Dále se zde učili bojový taktický výcvik v 60 hodinách výcviku, který zahrnoval umění plížení se, umění maskování, pozorování terénu, přesunů v terénu, průzkumu objektů, likvidace strážců daného objektu a přepadu objektu. Obvykle také probíhaly náročné několikakilometrové pochody, přičemž jejich délka se postupně zvyšovala.

Střelbám bylo věnováno 10 hodin praktického nácvičku, mimo jiné se učili také vrhání granátů a poznávání typů zbraní. Střelba se procvičovala ze všech druhů pistole vleže, v běhu, v jedoucím automobilu, nacvičovali také instinktivní, letnou střelbu bez míření. Střílelo se v místnostech i v přírodě, poslední týden byla určeným jednotlivcům dovolena střelba na živé cíle, na králíky.

Základy rádiového spojení se probíraly ve 20 vyučovacích hodinách, naučili se používat Morseovu abecedu a Q kód.

V teoretické části se učili základům topografie a poté ji praktikovali v praxi v terénu, naučili se číst z mapy, používat buzolu, měření skutečných vzdáleností z mapy pomocí měřitek. Vzhledem k tomu, jak náročný to byl výcvik, cvičenci ocenili volné neděle, které se obvykle zaplnili fotbalovými zápasy.

(Autor Pavián, hákový kříž cenzurován redakcí)

Na závěr kurzu probíhaly zkoušky, a to praktické i teoretické.

Para Course

V prvních dnech výcviku procvičovali budoucí parašutisté para kotouly vpřed, vzad i přes překážky, nacvičovali výskoky i přistání, manipulaci s popruhy. Na letišti vznikly pozemní aparáty simulující padákové popruhy, parašutisté skoky z letadla nacvičovali ze starého letadla umístěného v garáži, kde byl vyříznut otvor pro simulované seskoky. Cvičenci denně prováděli výskoky z otvoru v atrapě letadla na zíněnky.

Frekventanti dostali poučení o konstrukci padáku a naučili se o něj správně pečovat. Měli také za úkol padáky denně balit, dokud se nedosáhlo naprosté dokonalosti, přičemž účel cvičení spočíval v získání naprosté důvěry k zabalenému padáku.

Instruktoři se snažili cvičence před svým prvním seskokem uklidnit formou šprýmování, a proto pro ulehčení situace mimo jiné tvrdili, že se občas stane, že místo padáku personál zabalí příkrývky. Každý parašutista při nácvičku vyfasoval padák s určitým číslem, který si daný instruktor pozna-

menal, aby se vědělo, kdo padák balil v případě, že se padák při seskoku nerozbalil.

Českoslovenští parašutisté získali postupně velice dobrou pověst, považovali se za nejlepší skokany. Jejich oblíbenost byla deklarována i vtípky. Jednoho dne se na tabuli objevil vtíp: „Skupina československých vojáků, vycvičená a oblečená, sedí v letícím letadle. Čeká je první seskok. Anglický instruktor vyzve prvního k seskoku. „After you“, zní odpověď. Obrátí se na dalšího, ale dopadne stejně. Instruktor je zoufalý, ale najednou ho něco napadne. Ukáže ven z letadla a zakřičí: „Hospoda!“ Všichni parašutisté se rychle vyhnou z letadla.“

Operace ANTHROPOID, SILVER A a SILVER B

V sobotu 27. září 1941 bylo rozhlásem ohlášeno, že dosavadní říšský protektor Konstantin von Neurath odchází na zdravotní dovolenou a bude zastoupen zastupujícím říšským protektorem Reinhardem Heydrichem. Následující den vyhlásil stanné právo. Mimo jiné došlo i k zatčení předsedy vlády generála Aloise Eliáše pro styky se zahraničním odbojem. 1. října 1941 byl odsouzen k trestu smrti a popraven.

Atentát na jednu z uvedených osob měl být mocným projevem odporu proti okupaci, který roznítí domácí obyvatelstvo k dalším masovým projevům odporu.

K provedení atentátu byli na podzim roku 1941 vybráni Jozef Gabčík a Karel Svoboda. Oba byli po odsouhlasení úkolu poslání na výcvik. Původní termín seskoku se nedodržel kvůli zranění Svobody, jehož poté zastoupil blízký přítel Gabčíka, Jan Kubiš.

Zadání úkolu nebylo nijak určité, přesto odletěla operační skupina s názvem ANTHROPOID s vědomím, že mají za cíl odstranit Reinharda Heydricha.

Gabčík s Kubišem se dočkali výsadku z 28. prosince na 29. prosince 1941, kdy jim v letounu Halifax dělaly společnost další dvě skupiny SILVER A a SILVER B.

(Zdroj: *Výcvik československých parašutistů ve Velké Británii (1940–1945)*, Ludmila Habichová, Diplomová práce 2016. Upraveno.)

Silver A

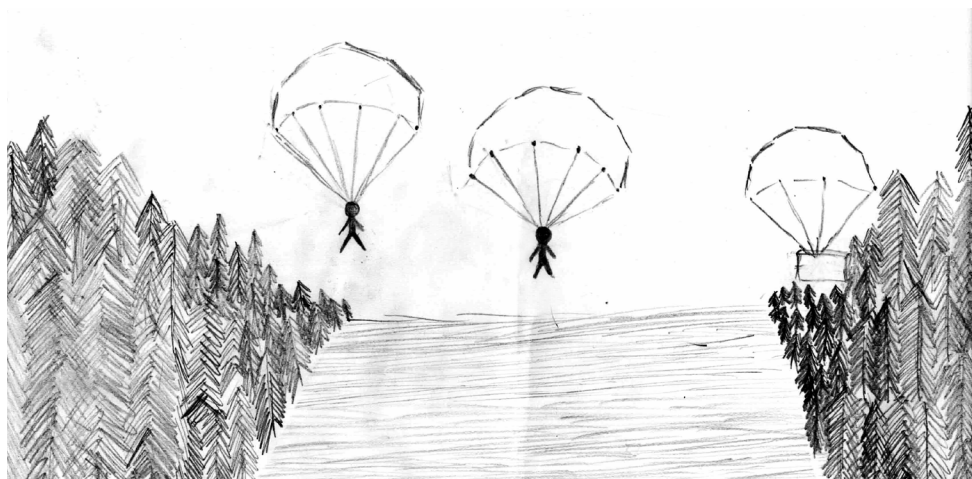
Nadporučík Alfréd Bartoš
Rotmistr Josef Valčík
Četař Jiří Potůček

Silver B

Rotný Jan Zemek
Četař Vladimír Škacha

Anthropoid

Rotmistr Jozef Gabčík
Rotný Karel Svoboda
(nahrazen Janem Kubišem)

Seskok do protektorátu (autor Bart)

Zápis ze schůzky – seskok do protektorátu

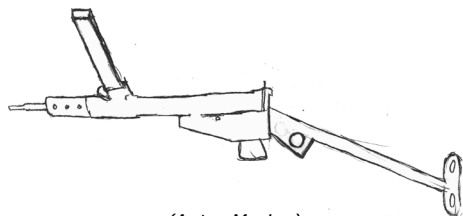
14. 10. 2019

Když jsme se konečně sešli všichni v klubovně, začala nám Petra číst. Přečetla, že jsme právě byli všichni vysazeni a že se pohybujeme v Československé republice. Pak nám řekla, že se teď musíme zorientovat a najít pomoc a potřebné kódy. A že půjdeme do nepřátelského území. V tu chvíli jsem vykřikla, jestli půjdeme do katakomb, Petra se jen divně usmála a neřekla nic. Dál vysvětlovala. Když se to opakovalo ještě několikrát, tak jsme se oblíkli a vyrazili. Místo toho, abychom šli doleva, kam zabočili kluci, šli jsme doprava ke katakombám (*kryt Folimanka, pozn. redakce*). Tam jsme dostali mapy, rozdělili jsme si území a vešli.

Papírky (kódy) jsme získali asi do 20 minut (*na různých místech v krytu byly rozvěšené kódy, místa byla zakreslena v mapě. Na některých místech bylo potřeba mít speciální vybavení nebo splněnou zkoušku, pozn. redakce*). Pak jsme zjistili, že jeden nemáme, a tak jsme ho hledali. Minuty jdou, kluci křičej, gestapák reaguje a honí nás (*Petra: gestapák jsem byla já a byla jsem docela mírumilovná*). V podstatě to bylo jako Robbery Bob, jen náš gestapák nemohl běžet. Najednou máme dvě minuty. Konečně jsme venku. Dokázali jsme všechno posbírat. Až na ten jeden, kterej byl zavřenej v nějakým sklíčku. Uff.

Bart

Je na místě vyjádřit díky správci krytu Folimanka, panu Mikešovi (i když si to v Šupu asi nikdy nepřečte), který mi celý kryt dal na schůzku k dispozici. Kromě oficiálních prohlídek každou první sobotu v mě-

(Autor Marino)

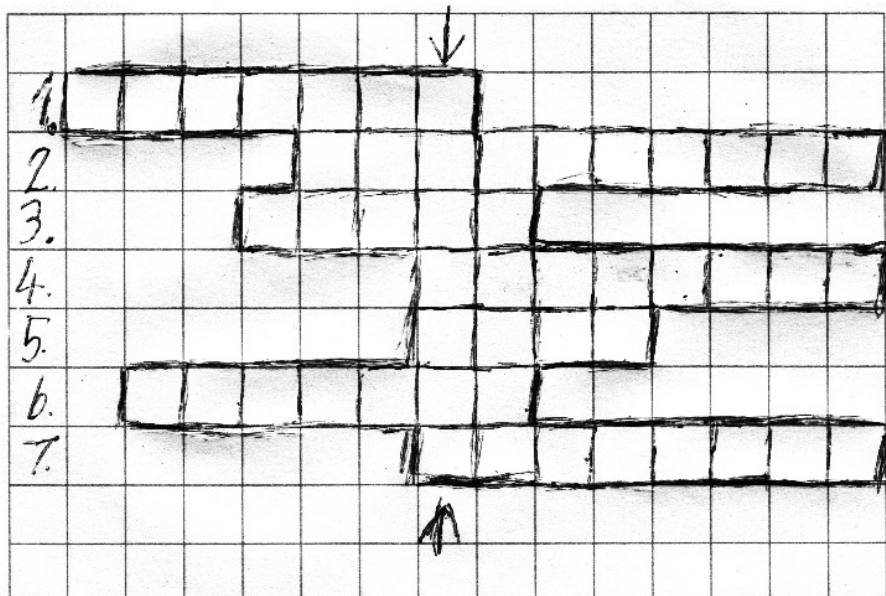
(Autor Bart)

síci je totiž možné si domluvit prohlídku individuální – obdivuhodné je, že oba správci krytu tyto prohlídky dělají ve svém volném čase, bez nároku na honorář. Pan Mikeš nakonec (pravda, že jsem musela trochu naléhat) souhlasil s tím, že v krytu místo komentované prohlídky proběhne hra, a to navíc při zhasnutých světlech, jen s čelovkami. Pravda, že jsem plánovaný průběh hry odhalovala opatrně, postupně a nenápadně, poslední detaily těsně před hrou – kdybych mu všechno popsala v první mailové komunikaci, pochybuju, že by na to chudák přistoupil. Původně jsem se správcem ještě počítala na roli gestapáka (myslela jsem, že je to nějaký mladoch – na fotkách na webu mají oba správci plynové masky, takže to moc nejde poznat). Když ale nakonec přišel podsaditý pán po padesátce, chápala jsem jeho přání, aby do hry zapojen nebyl. Škoda jen, že se neodvážil použít tu sirénu, kterou nám na odchodu pro zajímavost předvedl. Trochu váhal, že ji pro srandu spustí bez varování při hře – no být v té době uprostřed krytu v místech, kde je tak hlasitá, že to člověku málem urve uši, potmě, nic netušíc... tak nás asi všechny klepne.

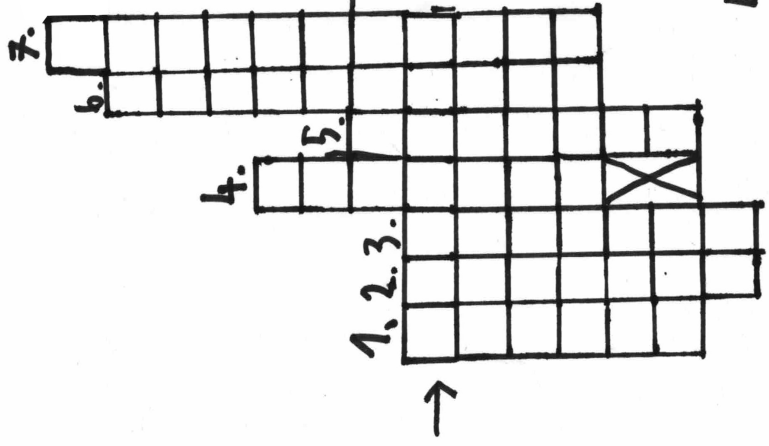
Petra

Křížovky na téma atentát

1. ve které skupině byl Josef Valčík
2. kterou operaci nazývala Hegdricha
3. člen Silver D
4. v které obce seskočila skupina Andrejovci
5. Bojové vozidlo
6. kterým letadlem letěl Kubiš
7. kde byl v ČR koncentrační tábor

V této křížovce se dozvíte tajenku,
 která velmi úzce souvisí s Protektorátem
 Čechy a Morava

1. Příjmení jednoho z dvou členů, kteří spáchali
 atentát na R. Heydricha

2. Jinými slovy "SÍLA"

3. Zbraň, která se používala při atentátu
 na R. Heydricha

4. ZBRÁNĚ. Může to být např. revolver

5. Název letadla, kterým vysadili letěli

6. Název osady, která spáchala atentát na R. Heyd

7. ...Čechy a Morava

V TIP

